

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

5. června 2012*

„Hospodářská soutěž — Kartelové dohody — Trh s metakryláty — Rozhodnutí, jímž se konstatuje porušení článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP — Účast na souboru protiprávních jednání — Právo na obhajobu — Pokuty — Povinnost uvést odůvodnění — Závažnost protiprávního jednání — Odrazující účinek — Rovné zacházení — Proporcionalita — Zásada řádné správy — Spolupráce během správního řízení — Trvání řízení — Přiměřená lhůta“

Ve věci T-214/06,

Imperial Chemical Industries Ltd, dříve Imperial Chemical Industries plc, se sídlem v Londýně (Spojené království), původně zastoupená D. Andersonem, QC, H. Rosenblattem, B. Lebrunem, advokáty, W. Turnerem, S. Berwick a T. Soamesem, solicitors, poté R. Wesselingem a C. Swaakem, a nakonec Wesselingem, Swaakem a F. ten Havem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené V. Bottkou, I. Chatzigiannisem a F. Amatem, poté V. Bottkou, I. Chatzigiannisem a F. Arbaultem, a nakonec V. Bottkou a J. Bourkem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení čl. 2 písm. c) rozhodnutí Komise C(2006) 2098 final ze dne 31. května 2006 v řízení podle článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/F/38.645 – Metakryláty), nebo podpůrně snížení pokuty uložené na základě tohoto ustanovení,

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení O. Czúcz, předseda, I. Labucka (zpravodajka) a D. Gratsias, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: N. Rosner, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. listopadu 2011,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Rozhodnutím Komise C(2006) 2098 final ze dne 31. května 2006 v řízení podle článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/F/38.645 – Metakryláty) (dále jen „napadené rozhodnutí“) Komise Evropských společenství především konstatovala, že několik podniků porušilo článek 81 ES a článek 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP), když se během různých období mezi 23. lednem 1997 a 12. zářím 2002 účastnilo na celém území EHP souboru protisoutěžních dohod a jednání ve vzájemné shodě v odvětví metakrylátů (článek 1 napadeného rozhodnutí).
- 2 Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí se jednalo o jediné a trvající protiprávní jednání, které se týkalo tří následujících výrobků z polymethylmetakrylátu (dále jen „PMMA“): hmoty na výrobu forem, pevné desky a sanitární výrobky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že ačkoliv se tyto tři výrobky z PMMA liší jak fyzicky, tak chemicky a mají různé použití, mohou být díky své společné vstupní surovině, a to metylmetakrylátu (dále jen „MMA“), považovány za homogenní skupinu výrobků (body 4 až 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 3 Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí dotčené protiprávní jednání spočívalo v jednání o cenách, jakož i v uzavírání, provádění a monitorování dohod o cenách stanovujících buď zvyšování cen, nebo přinejmenším stabilizaci stávajících úrovní cen, v přezkumu přenášení nákladů za doplňkové služby na zákazníky, ve výměně důležitých obchodních a důvěrných informací o trhu nebo podnicích, jakož i v účasti na pravidelných schůzkách a dalších kontaktech, které měly usnadnit uvedené protiprávní jednání (článek 1 a body 1 až 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 4 Napadené rozhodnutí bylo určeno společnostem Degussa AG, Röhm GmbH & Co. KG a Para-Chemie GmbH (dále nazývané společně „Degussa“), Total SA, Elf Aquitaine SA, Arkema SA (dříve společnost Atofina SA), Altuglas International SA a Altumax Europe SAS (dále nazývané společně „Atofina“), Lucite International Ltd a Lucite International UK Ltd (dále nazývané společně „Lucite“), Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV a Quinn Plastics GmbH (dále nazývané společně „Barlo“), jakož i žalobkyni, společnosti Imperial Chemical Industries Ltd (původně Imperial Chemical Industries plc).
- 5 Žalobkyně je mateřskou společností skupiny Imperial Chemical Industries a výrobcem speciálních chemických přípravků. Od roku 1990 byla výroba či prodej výrobků, na něž se vztahuje napadené rozhodnutí, v rámci skupiny svěřena samostatné obchodní jednotce ICI Acrylics, která ale neměla formu společnosti. Smlouvou uzavřenou dne 3. října 1999 byly činnosti a aktiva ICI Acrylics prodány společností Ineos Acrylics UK Parent Co 2 Ltd (později Lucite International Holdings Ltd) a Ineos Acrylics UK Trader Ltd (později Lucite International UK Ltd).
- 6 Šetření, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí, bylo zahájeno poté, co společnost Degussa dne 20. prosince 2002 podala žádost o ochranu na základě oznámení Komise ze dne 19. února 2002 o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. C 45, s. 3, dále jen „oznámení o spolupráci“).
- 7 Dne 25. a 26. března 2003 Komise provedla kontroly v prostorách společností Atofina, Barlo, Degussa a Lucite.
- 8 Společnosti Atofina a Lucite předložily ve dnech 3. dubna a 11. července 2003 žádosti o ochranu nebo o snížení pokuty na základě oznámení o spolupráci (bod 66 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 9 Dopisem ze dne 8. května 2003 Komise odpověděla na otázku položenou společností Lucite, zda tato společnost měla kontaktovat žalobkyni a umožnit jí přístup k zaměstnancům a jejím dokumentům, aby jí pomohla při přípravě její obhajoby.

- 10 Dne 29. července 2004 zaslala Komise několika podnikům včetně žalobkyně žádost o informace podle článku 18 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205). Jednalo se o první vyšetřovací opatření zasláné žalobkyni v rámci šetření.
- 11 Dne 18. října 2004 žalobkyně předložila žádost o snížení pokuty v souladu s oznámením o spolupráci. Dne 11. srpna 2005 jí Komise sdělila, že její žádost byla zamítnuta.
- 12 Dne 17. srpna 2005 Komise přijala oznámení námitek ohledně jediného a trvajících protiprávního jednání, které se týkalo MMA, hmoty na výrobu forem z PMMA, pevných desek z PMMA a sanitárních výrobků z PMMA, a toto oznámení zaslala konkrétně žalobkyni a společnosti Lucite. Komise měla za to, že k prodeji ICI Acrylics společnosti Ineos (později Lucite) došlo dne 1. října 1999, a jako datum ukončení protiprávního jednání přičítaného žalobkyni určila datum 30. září 1999.
- 13 Odpověď žalobkyně na oznámení námitek pochází ze dne 4. listopadu 2005.
- 14 Jednání se konalo ve dnech 15. a 16. prosince 2005.
- 15 Dopisem ze dne 10. února 2006 při odpovědi na otázku Komise společnost Lucite poskytla vysvětlení týkající se data koupě ICI Acrylics.
- 16 Dopisem ze dne 13. února 2006 Komise žalobkyni předala dopis uvedený v bodě 15 výše, aby mohla předložit svá vyjádření.
- 17 Žalobkyně předložila svá vyjádření dopisem ze dne 17. února 2006.
- 18 Dne 31. května 2006 přijala Komise napadené rozhodnutí. V tomto rozhodnutí Komise upustila od některých námitek obsažených v oznámení námitek, zejména námitek přijatých vůči všem společnostem, kterým bylo oznámení námitek určeno, pokud jde o část protiprávního jednání vztahující se k MMA (bod 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 19 Článek 1 písm. i) napadeného rozhodnutí stanoví, že žalobkyně se v průběhu období od 23. ledna 1997 do 1. listopadu 1999 účastnily protiprávního jednání uvedeného v bodech 2 a 3 výše.
- 20 Komise měla především za to, že žalobkyně je právnickou osobou, jejíž součástí v rozhodné době byla obchodní jednotka, která se dopustila dotčeného protiprávního jednání, a sice ICI Acrylics. Komise tedy konstatovala, že žalobkyně musela být považována za podnik pro účely použití článku 81 ES, který se zúčastnil dotčených koluzních jednání, a že jí tedy muselo být určeno napadené rozhodnutí (body 288 až 290 napadeného rozhodnutí).
- 21 K datu ukončení období protiprávního jednání přičítaného žalobkyni Komise uvedla, že s přihlédnutím k odpovědi společnosti Lucite na oznámení námitek stanovila k rozdělení odpovědnosti mezi žalobkyni a společnost Lucite datum 2. listopadu 1999, kdy došlo k převodu vlastnictví ICI Acrylics (bod 291 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Následně stanovila datum 1. listopadu 1999 jako datum ukončení protiprávního jednání přičítaného žalobkyni a upřesnila, že ve vztahu k oznámení námitek tato změna neměla dopad na výši pokuty (bod 292 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 22 Článek 2 písm. c) napadeného rozhodnutí ukládá žalobkyni pokutu ve výši 91 406 250 eur.
- 23 Zaprvé Komise v případě výpočtu částky pokuty přezkoumala závažnost protiprávního jednání a nejprve konstatovala, že s ohledem na povahu protiprávního jednání a na skutečnost, že se vztahovalo na celé území EHP, se jedná o velmi závažné protiprávní jednání ve smyslu pokynů o metodě stanovování pokut udělených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 UO (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3; Zvl. vyd. 08/01, s. 171, dále jen „pokyny“) (body 319 až 331 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 24 Komise dále uvedla, že v kategorii velmi závažných protiprávních jednání bylo možné na podniky uplatnit rozdílné zacházení tak, aby byla zohledněna skutečná hospodářská schopnost účastníků protiprávního jednání významně narušit hospodářskou soutěž. Za tímto účelem konstatovala, že v projednávané věci bylo možné dotčené podniky „rozdělit do [tří] kategorií podle jejich příslušného podílu na obratu z prodeje výrobků z PMMA, které byly důvodem jejich účasti na kartelové dohodě“ s přihlédnutím k obratu dosaženému z prodeje těchto výrobků v roce 2000 na úrovni EHP. Komise zařadila žalobkyni a společnost Lucite do druhé kategorie s ohledem na obrat společnosti Lucite dosažený prodejem tří dotčených výrobků z PMMA v roce 2000 (105,98 milionu eur) a stanovila výchozí částku pokut na 32,5 milionu eur (body 332 až 336 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 25 Komise ostatně uvedla, že škála pokut, které mohou být uloženy v kategorii velmi závažných protiprávních jednání, umožňuje též stanovit výši pokut na úrovni zabezpečující dostatečný odrazující účinek, s ohledem na velikost a hospodářskou sílu každého podniku. S přihlédnutím k celkovému obratu žalobkyně v roce 2005 (8,49 miliardy eur) Komise použila na výchozí částku pokuty násobící faktor 1,5, což zvýšilo uvedenou částku na 48,75 milionu eur.
- 26 Zadruhé Komise přezkoumala dobu trvání protiprávního jednání a konstatovala, že vzhledem k tomu, že účast žalobkyně na protiprávním jednání trvala dva roky a devět měsíců, je výchozí částku pokuty třeba navýšit o 25 %. Základní částka pokuty vypočítaná pro žalobkyni se tak zvýšila na 60 937 500 eur (body 351 až 354 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 27 Zatřetí Komise přezkoumala případnou existenci přitěžujících či polehčujících okolností. V případě žalobkyně Komise konstatovala, že s přihlédnutím ke dvěma starším rozhodnutím, jež jí byla určena, se žalobkyně opakovaně dopustila protiprávního jednání téhož druhu a rozhodla se navýšit základní částku pokuty o 50 % (body 355 až 369 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise mimoto zamítla polehčující okolnosti dovolávané žalobkyní. Výše její pokuty byla tedy stanovena na 91 406 250 eur, částku nepřesahující 10% práh jejího obratu stanovený v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 (body 372 až 398 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 28 Konečně Komise přistoupila k uplatnění oznámení o spolupráci, když připomněla, že žádost žalobkyně na základě uvedeného oznámení byla zamítnuta. V případě dalších podniků, které na tomto základě předložily žádost, Komise přiznala plnou ochranu před pokutami společnosti Degussa, dále pak snížení pokut společností Atofina a Lucite.
- 29 S přihlédnutím k žádosti žalobkyně byla tedy konečná výše pokuty, jež byla žalobkyni uložena, stanovena na 91 406 250 eur.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 30 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 17. srpna 2006 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 31 Písemná část řízení byla ukončena dne 11. dubna 2007.
- 32 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (třetí senát) o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření vyzval účastnice řízení, aby odpověděly na otázky. Účastnice řízení této žádosti vyhověly ve stanovené lhůtě.
- 33 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání dne 8. listopadu 2011. Na jednání žalobkyně na podporu své řeči předala Komisi a Tribunálu některé dokumenty. Komise vznesla výhradu vůči předložení jednoho z těchto dokumentů a Tribunál se rozhodl nezaložit jej do spisu. Ostatní dokumenty byly založeny do spisu, jelikož Komise vůči nim nevznesla výhradu.
- 34 Tribunál navíc vyzval Komisi, aby předložila dva dokumenty, kterých se dovolávala ve své řeči. Komise této žádosti vyhověla ve stanovené lhůtě a Tribunál poté žalobkyni vyzval k předložení případných vyjádření k uvedeným dokumentům. Tato vyjádření byla předložena ve stanovené lhůtě.

- 35 Ústní část řízení byla ukončena dne 15. prosince 2011.
- 36 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil čl. 2 písm. c) napadeného rozhodnutí;
 - podpůrně, změnil čl. 2 písm. c) napadeného rozhodnutí za účelem snížení pokuty, která jí byla uložena;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 37 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 38 V návrhu se žalobkyně dovolává pěti žalobních důvodů na podporu žaloby. První žalobní důvod vychází z nedostatečnosti důkazů o protiprávním jednání v případě hmoty na výrobu forem z PMMA. Druhý žalobní důvod vychází z neexistence odůvodnění „základní částky“ pokuty. Třetí žalobní důvod vychází z nesplnění povinnosti Komise rozdělit „základní částku“ mezi žalobkyni a společnost Lucite. Čtvrtý žalobní důvod vychází z nevhodnosti navýšení výchozí částky z odrazujících důvodů. Pátý žalobní důvod vychází z neodůvodněného zamítnutí přiznat snížení pokuty z důvodu spolupráce s Komisí. Žalobkyně mimoto na jednání vznesla šestý žalobní důvod vycházející z nepřiměřené délky řízení.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedostatku důkazů o účasti žalobkyně na protiprávním jednání, pokud jde o hmotu na výrobu forem z PMMA

- 39 V rámci projednávaného žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že nebylo prokázáno její zapojení do protiprávního jednání u výrobků uvedených v napadeném rozhodnutí, a sice hmotu na výrobu forem z PMMA.
- 40 Jak jasně vyplývá z návrhových žádání formulovaných v žalobě (viz bod 36 výše) a jak žalobkyně rovněž potvrdila ve své odpovědi na písemnou otázku Tribunálu, bez ohledu na argumenty formulované v rámci projednávaného žalobního důvodu, žalobkyně nenavrhuje zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž je považována za odpovědnou za dotčené protiprávní jednání. Projednávaný žalobní důvod je proti tomu dovoláván na podporu jejího návrhu směřujícího ke snížení pokuty uložené v článku 2 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně má totiž za to, že skutečnost, že se podnik nepodílel na všech prvcích tvořících kartelovou dohodu, musí být zohledněna při posouzení závažnosti protiprávního jednání a při stanovení výše pokuty. Podle jejího názoru by tedy výše pokuty měla být snížena, aby odpovídala poměru, který hmoty na výrobu forem z PMMA představovaly z celkové hodnoty nebo objemu tří dotčených výrobků (podle žalobkyně 44 nebo 36 %).
- 41 V tomto ohledu je třeba připomenout, že článek 1 napadeného rozhodnutí považuje žalobkyni za odpovědnou za „soubor dohod a jednání ve vzájemné shodě v odvětví metakrylátů“. Toto ustanovení, vykládané ve spojení s odůvodněním tohoto rozhodnutí, zejména s body 2 a 222 až 225 odůvodnění (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 17. září 2007, Microsoft v. Komise, T-201/04, Sb. rozh. s. II-3601, bod 1258, a uvedená judikatura), žalobkyni považuje za odpovědnou za účast na jediném a trvajícím protiprávním jednání v daném období v případě hmoty na výrobu forem z PMMA, pevných desek z PMMA a sanitárních výrobků z PMMA.

- 42 Výše pokuty uložené žalobkyni byla stanovena právě v závislosti na závažnosti tohoto protiprávního jednání. Konkrétně z bodu 333 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že v rámci stanovení výchozí částky pokuty žalobkyně Komise přihlédla k obratu, kterého dosáhla prodejem výrobků z PMMA, v jejichž rámci se účastnila kartelové dohody, a podle Komise tedy všech tří výše uvedených výrobků.
- 43 Je tedy třeba konstatovat, že i když žalobkyně nenavrhuje zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí (viz bod 40 výše), projednávaný žalobní důvod, budeme-li jej považovat za opodstatněný, by znamenal snížení její pokuty, konkrétněji výchozí částky této pokuty. Jak připomíná i žalobkyně, skutečnost, že se podnik nepodílel na všech prvcích tvořících kartelovou dohodu, je třeba zohlednit pouze při posouzení závažnosti protiprávního jednání, popřípadě vymezení výše pokuty (rozsudky Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, s. I-4125, bod 90, a ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 86). Podle judikatury je toto posouzení třeba uskutečnit ve fázi stanovení zvláštní výchozí částky pokuty (rozsudek Tribunálu ze dne 19. května 2010, IMI a další v. Komise, T-18/05, Sb. rozh. s. II-1769, bod 164).
- 44 Na podporu své žaloby žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise v případě hmoty na výrobu forem z PMMA v průběhu období, během něhož byla majitelkou ICI Acrylics, vycházela výhradně z nepodložených prohlášení podniku, který podal žádost o ochranu nebo snížení pokuty a ze skutečnosti, že došlo ke schůzkám. Podle žalobkyně tyto skutečnosti nesplňují „důkazní standard“ vyžadovaný judikaturou.
- 45 Pouze důkazy týkající se schůzky, která se konala dne 26. října 1999, uvedené v bodě 124 odůvodnění napadeného rozhodnutí, by podle jejího názoru případně mohly splňovat uvedený „standard“, neboť Komise se opírá o dva podniky, které podaly žádost podle oznámení o spolupráci, jakož i aktuální dokument z uvedené schůzky. Tvrdí však, že této schůzky se vůči ní nelze dovolávat, nemá-li dojít k zásahu do jejího práva na obhajobu. V oznámení námitek, které stanovilo 30. září 1999 jako datum ukončení protiprávního jednání přičítaného žalobkyni (viz bod 291 odůvodnění napadeného rozhodnutí) byla tato schůzka totiž dovolávána Komisí proti jinému účastníkovi protiprávního jednání, a sice společnosti Lucite. Žalobkyně tedy neměla možnost se proti tvrzením a důkazům souvisejícím s touto schůzkou účinně bránit.
- 46 Je třeba zdůraznit, že výše uvedený argument týkající se porušení práva žalobkyně na obhajobu má pouze zpochybnit skutečnost, že vůči ní byla uplatněna schůzka ze dne 26. října 1999 a související důkazy, v rámci posouzení závažnosti protiprávního jednání, jehož se dopustila. Konkrétně žalobkyně nenavrhuje zrušení napadeného rozhodnutí v části, v níž uvádí, co se jí týče, delší dobu trvání protiprávního jednání, než jak byla stanovena v oznámení námitek, z důvodu údajného porušení jejího práva na obhajobu.
- 47 Je tedy třeba uvést, že případné zjištění porušení práva žalobkyně na obhajobu by nemělo žádný dopad na vyřešení projednávaného sporu, pokud by se prokázalo, i s odhlédnutím od schůzky ze dne 26. října 1999, že důkazy shromážděné Komisí byly dostatečné k prokázání zapojení žalobkyně do části protiprávního jednání týkajícího se hmoty na výrobu forem z PMMA.
- 48 Za těchto podmínek je z důvodů hospodárnosti řízení vhodné provést přezkum projednávaného žalobního důvodu bez zohlednění výše uvedené schůzky.
- 49 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle napadeného rozhodnutí dotčené jediné a trvajících protiprávní jednání spočívalo v „řadě jednání, která mohou být kvalifikována jako dohody nebo jednání ve shodě, jež se vztahovala na tři dotčené výrobky a vypovídala o pokračujícím provádění jistého typu jednání, jehož cílem bylo omezit hospodářskou soutěž“ (bod 222 odůvodnění napadeného rozhodnutí). S přihlédnutím ke společným rysům protisoutěžních dohod týkajících se tří dotčených výrobků vyjmenovaných v bodě 223 odůvodnění napadeného rozhodnutí měla Komise za to, že „ačkoliv [tyto tři výrobky] vykazují různé vlastnosti a lze na ně nahlížet tak, že náleží do rozdílných výrobových trhů,

exist[ovaly] dostatečné spojitosti, které jí umožnily dospět k závěru o tom, že výrobci [uvedených výrobků] sledovali společný záměr, který určoval způsob jejich chování na trhu a omezoval jejich příslušné obchodní chování“. Podle Komise „[p]rotiprávní jednání spočívalo v souboru jednání, která měla společný záměr a jednotný hospodářský cíl, a sice zamezit běžnému vývoji cen tří výrobků z PMMA v EHP“ (bod 224 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

50 Mezi „společnými rysy“ uvedenými v bodě 223 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise zejména uvedla:

- „tvrdé jádro, tvořené stejnými podniky, [a sice] Atofina, ICI (poté Lucite) a Degussa“;
- skutečnost, že tito tři hlavní evropští výrobci byli „zcela integrovanými výrobci“ a byli „velmi pozorní k dopadům protisoutěžních dohod uzavřených pro každý z těchto výrobků, [takže] uzavření kartelové dohody o jednom z těchto výrobků automaticky ovlivnilo strukturu nákladů nebo cen ostatních výrobků“;
- skutečnost, že „schůzky a kontakty se někdy zabývaly nejméně dvěma ze tří výrobků z PMMA“, když tato spojitost vychází z „četných schůzek týkajících se jak PMMA – hmoty na výrobu forem, tak PMMA – pevných desek“;
- skutečnost, že „jistý počet zástupců podniků zapojených do protisoutěžních dohod byl odpovědný za několik výrobků, které byly předmětem šetření, a věděli tedy, nebo nemohli nevědět, o existenci [takových dohod] vztahujících se na několik výrobků“. V tomto kontextu Komise zejména zmínila „pana [D.], viceprezidenta Global Monomers a EAME u ICI Acrylics, jenž se také zúčastnil [l] schůzek zabývajících se [hmotami na výrobu forem z PMMA a pevnými deskami z PMMA]“, ohledně nichž se konalo několik schůzek v období protiprávního jednání přičitatelného žalobkyni;
- skutečnost, že se na tři dotčené výrobky uplatnily stejné mechanismy fungování kartelové dohody.

51 Konkrétně je v případě tajné dohody týkající se hmoty na formy z PMMA v daném období mezi účastníky řízení nesporné, že kromě schůzky dne 26. října 1999 (viz bod 48 výše) zjištění Komise vycházejí ze čtrnácti schůzek konaných v období od 23. ledna 1997 do léta 1999 (viz body 110 až 123 napadeného rozhodnutí). Mimoto je nesporné, že přítomnost žalobkyně je tvrzena pouze u deseti z těchto schůzek, tedy nikoli u čtyř schůzek uvedených v bodech 112, 114, 117 a 121 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

52 Je tedy třeba přezkoumat, zda důkazy shromážděné Komisí byly dostačující k prokázání účasti žalobkyně na této části protiprávního jednání.

53 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Komise je povinna předložit řádné důkazy, které právně dostačujícím způsobem prokazují skutečnosti zakládající porušení čl. 81 odst. 1 ES (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 1998, Baustahlgewebe v. Komise, C-185/95 P, Recueil, s. I-8417, bod 58). Komise musí za účelem odůvodnění pevného přesvědčení, že došlo k protiprávnímu jednání, uvést přesné a shodující se důkazy (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 6. července 2000, Volkswagen v. Komise, T-62/98, Recueil, s. II-2707, bod 43 a citovaná judikatura; rozsudek Tribunálu ze dne 8. července 2008, Lafarge v. Komise, T-54/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 55).

54 Těmto kritériím však nemusí, se zřetelem na každý prvek protiprávního jednání, nezbytně odpovídat každý z důkazů předložených Komisí. Stačí, když tomuto požadavku odpovídá soubor nepřímých důkazů, jehož se orgán dovolává, jako celek (viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. července 2004, JFE Engineering a další v. Komise, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Sb. rozh. s. II-2501, bod 180, a citovaná judikatura).

55 Nepřímé důkazy, kterých se Komise dovolává v rozhodnutí, aby prokázala porušení čl. 81 odst. 1 ES podnikem, musí být posuzovány nikoli izolovaně, ale jako celek (viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. července 2008, BPB v. Komise, T-53/03, Sb. rozh. s. II-1333, bod 185 a citovaná judikatura).

- 56 Rovněž je třeba zohlednit skutečnost, že protisoutěžní činnosti se odehrávají tajně, a protisoutěžní praktika nebo dohoda proto ve většině případů musí být dovozena z určitého počtu shodujících se skutečností a nepřímých důkazů, které ve svém celku mohou představovat důkaz o porušení pravidel hospodářské soutěže, neexistuje-li jiné logické vysvětlení (rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 43 výše, body 55 až 57).
- 57 Z ustálené judikatury ostatně vyplývá, že k dostatečnému prokázání účasti uvedeného podniku na kartelové dohodě postačuje, aby Komise prokázala, že dotčený podnik se účastnil schůzek, během nichž byly uzavřeny protisoutěžní dohody, aniž se tomu zjevně bránil. Jestliže byla účast na takových schůzkách prokázána, přísluší tomuto podniku, aby předložil údaje prokazující, že se zmíněných schůzek neúčastnil s žádným protisoutěžním záměrem, a to tak, že prokáže, že svým soutěžitelům sdělil, že jeho účast na těchto schůzkách měla odlišnou povahu než jejich (rozsudky Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Hüls v. Komise, C-199/92 P, Recueil, s. I-4287, bod 155; Komise v. Anic Participazioni, bod 43 výše, bod 96, a ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, bod 43 výše, bod 81).
- 58 V případě argumentů žalobkyně ohledně hodnoty prohlášení učiněných v rámci žádostí na základě oznámení o spolupráci je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury žádné ustanovení ani žádná obecná zásada práva Evropské unie Komisi nezakazuje, aby vůči podniku uplatnila prohlášení jiných stíhaných podniků (rozsudek Tribunálu ze dne 20. dubna 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Recueil, s. II-931, bod 512). Prohlášení učiněná v rámci oznámení o spolupráci tedy z tohoto důvodu nemohou být zbavena důkazní hodnoty (rozsudek Lafarge v. Komise, bod 53 výše, body 57 a 58).
- 59 Jistá nedůvěra k dobrovolným výpovědím hlavních účastníků protiprávní kartelové dohody je pochopitelná, jelikož tito účastníci by mohli zmenšovat význam svého příspěví k protiprávnímu jednání a zvyšovat význam takového příspěví ostatních účastníků. Avšak s ohledem na logiku, jež je vlastní postupu podle oznámení o spolupráci, nevede požadování výhody na základě tohoto oznámení za účelem dosažení snížení pokuty nutně k podnětu předložit zkreslené důkazy o ostatních účastnících dané kartelové dohody. Jakákoli snaha uvést Komisi v omyl by totiž mohla zpochybnit upřímnost a úplnost spolupráce podniku a ohrozit tak možnost, že na základě oznámení o spolupráci získá úplnou výhodu (rozsudky Tribunálu ze dne 16. listopadu 2006, Peróxidos Orgánicos v. Komise, T-120/04, Sb. rozh. s. II-4441, bod 70, a Lafarge v. Komise, bod 53 výše, bod 58).
- 60 Především je třeba mít za to, že skutečnost, že osoba přizná, že se dopustila protiprávního jednání, čímž přizná skutečnosti, které jdou nad rámec skutečností, které mohly být přímo dovozeny z předmětných dokumentů, a *priori* znamená, neexistují-li zvláštní okolnosti, které by mohly svědčit o opaku, že se tato osoba rozhodla říci pravdu. Prohlášení, která jsou v rozporu se zájmy prohlašujícího, tak musí být v zásadě považována za zvláště hodnověrné důkazy (rozsudky Tribunálu JFE Engineering a další v. Komise, bod 54 výše, body 211 a 212; ze dne 26. dubna 2007, Bolloré a další v. Komise, T-109/02, T-118/02, T-122/02, T-125/02, T-126/02, T-128/02, T-129/02, T-132/02 a T-136/02, Sb. rozh. s. II-947, bod 166, a Lafarge v. Komise, bod 53 výše, bod 59).
- 61 Avšak podle ustálené judikatury nemůže být prohlášení podniku obviněného z účasti na kartelové dohodě, jehož správnost je popírána několika ostatními obviněnými podniky, považováno za dostatečný důkaz protiprávního jednání spáchaného těmito posledně uvedenými podniky, aniž je podpořeno jinými důkazy (rozsudky Tribunálu JFE Engineering a další v. Komise, bod 54 výše, bod 219; ze dne 25. října 2005, Groupe Danone v. Komise, T-38/02, Sb. rozh. s. II-4407, bod 285, a Lafarge v. Komise, bod 53 výše, bod 293).
- 62 Při přezkumu důkazní hodnoty prohlášení podniků, které podaly žádost na základě oznámení o spolupráci, Tribunál zohledňuje zejména význam shodujících se nepřímých důkazů, jež relevanci těchto prohlášení podporují (viz v tomto smyslu rozsudky JFE Engineering a další v. Komise, bod 54

výše, bod 220, a Peróxidos Orgánicos v. Komise, bod 59 výše, bod 70) a neexistenci nepřímých důkazů o tom, že se tyto podniky snažily zmenšovat význam jejich příspěví k protiprávnímu jednání a zvyšovat význam takového příspěví ostatních podniků (v tomto smyslu viz rozsudek Lafarge v. Komise, bod 53 výše, body 62 a 295).

- 63 K rozsahu soudního přezkumu v projednávané věci je podle ustálené judikatury třeba připomenout, že je-li Tribunálu předložena žaloba na neplatnost rozhodnutí vydaného podle čl. 81 odst. 1 ES, musí Tribunál obecně provést úplný přezkum otázky, zda jsou splněny podmínky pro použití čl. 81 odst. 1 ES, či nikoli (viz rozsudek Tribunálu ze dne 26. října 2000, Bayer v. Komise, T-41/96, Recueil, s. II-3383, bod 62 a citovaná judikatura).
- 64 Má-li navíc soud pochybnosti, musí být tato skutečnost ku prospěchu podniku, jemuž je rozhodnutí konstatující protiprávní jednání určeno, a to v souladu se zásadou presumpce nevinny, která se jakožto obecná zásada unijního práva uplatní zejména v řízeních o porušení pravidel hospodářské soutěže použitelných pro podniky, jež mohou vést k uložení pokut nebo penále (rozsudek Hüls v. Komise, bod 57 výše, body 149 a 150).
- 65 Důkazy shromážděné Komisí v projednávaném případě je třeba přezkoumat v rámci těchto obecných vyjádření.
- 66 V tomto ohledu je třeba uvést, že pokud u deseti schůzek uvedených v bodě 51 výše žalobkyně nezpochybňuje ani jejich konání mezi soutěžiteli, ani svoji přítomnost na nich a netvrdí, že se veřejně distancovala od jejich obsahu. Stačí tedy ověřit, zda Komise z právního hlediska dostatečně prokázala, že tyto schůzky měly zjevně protisoutěžní charakter v případě hmoty na formy z PMMA (viz judikatura citovaná v bodě 57 výše).
- 67 Je třeba konstatovat, že popis uvedených schůzek spočívá zásadně na prohlášeních společnosti Degussa, které byla poskytnuta úplná ochrana před pokutou. Tato společnost jim přitom připisuje zjevně protisoutěžní obsah v případě hmoty na výrobu forem z PMMA (viz body 110, 111, 113, 115, 116, 118, 119, 120 a 123 odůvodnění), což žalobkyně nezpochybňuje.
- 68 Žalobkyně naproti tomu tvrdí, že tato prohlášení sama o sobě nepředstavují důkaz o protiprávním jednání, a dále že nejsou podpořena dalšími důkazy.
- 69 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury uvedené v bodech 58 až 60 výše hrají prohlášení učiněná v rámci politiky shovívavosti důležitou roli. Tato prohlášení jménem podniku mají nezanedbatelnou důkazní hodnotu, jelikož implikují značná právní a hospodářská rizika (viz rovněž rozsudek Tribunálu ze dne 24. března 2011, Aalberts Industries a další v. Komise, T-385/06, Sb. rozh. s. II-1223, bod 47). Z judikatury uvedené v bodech 59 a 61 výše však rovněž vyplývá, že prohlášení učiněná obviněnými podniky v rámci žádostí podaných na základě oznámení o spolupráci je třeba posuzovat s opatrností, a jsou-li zpochybňována, nelze je obecně bez potvrzení přijmout.
- 70 Avšak na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, prohlášení společnosti Degussa o protisoutěžních jednáních týkajících se hmoty na výrobu forem z PMMA v daném období jsou dostatečně potvrzena dalšími důkazy.
- 71 Zaprvé je třeba trvat na skutečnosti, že společnost Degussa nebyla jediným zdrojem informací Komise. Popis schůzky ze dne 11. května 1999 (bod 122 odůvodnění napadeného rozhodnutí) totiž spočívá na prohlášení společnosti Lucite. I když ji společnost Degussa vzhledem k tomu, že na této schůzce nebyla přítomna, neuvedla ve vlastním prohlášení, potvrzuje prohlášení společnosti Lucite tvrzení společnosti Degussa o kartelové dohodě týkající se hmoty na výrobu forem z PMMA v průběhu daného období a zapojení žalobkyně do této dohody.

- 72 Zadruhé je třeba uvést, že pro většinu těchto schůzek Komise shromáždila důkazy (jako záznamy z kalendáře, náklady) dosvědčující konání schůzky nebo přítomnost dotyčných osob na této schůzce. I když – jak žalobkyně správně tvrdí – pouhá skutečnost, že mezi soutěžiteli došlo ke schůzce, nestačí k prokázání jejího protisoutěžního charakteru, je nutné usoudit, že se jedná o skutečnosti, které do jisté míry potvrzují prohlášení společnosti Degussa.
- 73 Zatřetí, ve své žádosti ze dne 11. července 2003 podané na základě oznámení o spolupráci učinila společnost Lucite prohlášení, která obecně potvrzují kartelovou dohodu namítanou v rozhodnutí o nařízení kontroly, včetně dohody týkající se hmot na výrobu forem z PMMA, a účast žalobkyně na této dohodě.
- 74 Ačkoliv se nesporně jedná o obecná tvrzení, svědčí ve prospěch tvrzení společnosti Degussa. Mimoto je třeba připomenout, že aktiva zapojená do protiprávního jednání, včetně dokumentů a zaměstnanců, byla převedena z žalobkyně na společnost Lucite, takže prohlášení této společnosti ohledně zapojení žalobkyně do protiprávního jednání jsou obzvláště relevantní.
- 75 Začtvrté, společnost Atofina ve své žádosti podané na základě oznámení o spolupráci přiznala, že se kartelové dohody účastnila nejméně od 23. ledna 1997, i pokud jde o hmoty na výrobu forem z PMMA. Společnosti tvořící podnik Atofina (Arkema, Altuglas a Altumax na straně jedné a Total a Elf Aquitaine na straně druhé) navíc tuto kartelovou dohodu v rámci svých žalob proti napadenému rozhodnutí nezpochybnily (věci T-206/06 a T-217/06).
- 76 Je skutečně pravda, že v oznámení společnosti Atofina ze dne 10. června 2003 je první protisoutěžní schůzkou ohledně hmoty na výrobu forem z PMMA, u níž tato společnost zmiňuje přítomnost ICI Acrylics, schůzka ze dne 26. října 1999. Je však třeba zdůraznit, že v tomto oznámení společnost Atofina jasně potvrzuje protisoutěžní kontakty ohledně hmoty na výrobu forem z PMMA v období od roku 1998 do roku 2001. Toto prohlášení tedy rovněž podporuje prohlášení společnosti Degussa v tomto smyslu.
- 77 Zapáté je třeba zdůraznit, že podle napadeného rozhodnutí se nejméně sedm z deseti analyzovaných schůzek týkalo hmot na výrobu forem z PMMA a současně pevných desek z PMMA (viz body 110, 111, 115, 116, 118, 119, 120 napadeného rozhodnutí) a že žalobkyně nezpochybňuje protisoutěžní charakter těchto schůzek v případě druhého výrobku. Jedná se o prvek, který rovněž posiluje důvěryhodnost společnosti Degussa u popisu těchto protisoutěžních schůzek.
- 78 Zašesté, některých schůzek uvedených v bodě 77 výše, včetně schůzky ze dne 23. ledna 1997, který je určen jako výchozí datum protiprávního jednání, se zúčastnil pan D., jenž zastával vysoké postavení v rámci ICI Acrylics a byl odpovědný za hmotu na výrobu forem z PMMA i za pevné desky z PMMA. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nezpochybňuje protisoutěžní charakter těchto schůzek u tohoto druhého výrobku ani posouzení Komise, podle něhož dotčené podniky byly „velmi pozorné k dopadům protisoutěžních dohod uzavřených pro každý z těchto výrobků“ (viz bod 223 odůvodnění napadeného rozhodnutí a bod 50 druhou odrážku výše), jedná se o nepřímý důkaz, že se na těchto schůzkách jednalo rovněž o hmotách na výrobu forem z PMMA.
- 79 S přihlédnutím k těmto skutečnostem je třeba konstatovat, že společně představují souhrn nepřímých dostatečně se shodujících důkazů, aby podpořily prohlášení společnosti Degussa o kartelové dohodě o hmotě na výrobu forem z PMMA v průběhu daného období a účast žalobkyně na této kartelové dohodě.
- 80 Argumenty vznesené žalobkyní o relevanci prohlášení společnosti Degussa nemohou tento závěr ovlivnit.
- 81 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nelze prohlášení společnosti Degussa odmítnout z pouhého důvodu, že se jedná o prohlášení učiněná při žádosti o ochranu, která byla uskutečněna poradci podniku (viz zejména body 59 a 60 výše). I když navíc Komise v napadeném rozhodnutí musela

upustit od některých námitek vycházejících z prohlášení společnosti Degussa (zejména všech námitek týkajících se MMA, suroviny pro výrobu PMMA), nemění to nic na tom, že její tvrzení se celkově prokázala jako podložená, jak vyplývá z předchozích úvah. Důkazem je zejména to, že tři další podniky, a sice žalobkyně, Atofina a Lucite, předložily své žádosti na základě oznámení o spolupráci ve vztahu ke kartelové dohodě tvrzené společností Degussa. Navíc žádný z těchto podniků s výjimkou žalobkyně v rámci projednávaného žalobního důvodu nezpochybnil protiprávní jednání v rámci své žaloby proti napadenému rozhodnutí (věci T-206/06, T-217/06 a T-216/06). Zejména pak sama žalobkyně konkludentně potvrdila relevanci žádosti společnosti Degussa o ochranu, poněvadž přiznala svou účast na kartelové dohodě v případě pevných desek z PMMA a sanitárních výrobků z PMMA.

- 82 Jelikož prohlášení společnosti Degussa jsou na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, dostatečně podložena, nelze přijmout její tvrzení, podle něhož při posouzení závažnosti jejího protiprávního jednání nelze pro účely vymezení výše pokuty přihlídnout k souboru protiprávních jednání týkajících se hmoty na výrobu forem z PMMA.
- 83 Ostatně je rovněž třeba uvést, že žalobkyně v podstatě nesprávně tvrdí, že kvalifikace dotčeného protiprávního jednání jako jediného a trvajících protiprávního jednání týkajícího se tří výrobků z PMMA, včetně hmoty na výrobu forem (viz bod 49 výše), nemůže mít dopad na analýzu projednávaného žalobního důvodu.
- 84 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury může porušení čl. 81 odst. 1 ES vyplývat nejen z jediného úkonu, ale rovněž z řady úkonů, nebo i z pokračujícího jednání. Tento výklad nelze zpochybnit z toho důvodu, že jeden nebo více prvků z této řady úkonů nebo tohoto pokračujícího jednání může rovněž sám o sobě a nahlížen izolovaně představovat porušení uvedeného ustanovení (viz v tomto smyslu rozsudek Komise v. Anic Partecipazioni, bod 43 výše, bod 81). Pokud se jednotlivé skutky začleňují do „jednotného záměru“ z důvodu svého totožného cíle narušujícího hospodářskou soutěž uvnitř společného trhu, má Komise právo přičítat odpovědnost za tyto skutky v závislosti na účasti na protiprávním jednání nahlíženém jako celek (rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 43 výše, bod 258), i když se prokáže, že dotčený podnik se přímo zúčastnil pouze několika prvků představujících protiprávní jednání (viz rozsudek Tribunálu ze dne 12. prosince 2007, BASF a UCB v. Komise, T-101/05 a T-111/05, Sb. rozh. s. II-4949, bod 161, a citovaná judikatura).
- 85 Podle judikatury Soudního dvora Komise musí k prokázání účasti podniku na takové jediné dohodě prokázat, že uvedený podnik svým jednáním zamýšlel přispět ke společným cílům sledovaným všemi účastníky a že věděl o faktickém plánovaném nebo uplatňovaném jednání jiných podniků při sledování téhož cíle nebo jej mohl důvodně předvídat a byl připraven podstoupit z toho plynoucí riziko (rozsudek Komise v. Anic Partecipazioni, bod 43 výše, bod 87, a Aalborg Portland a další v. Komise, bod 43 výše, bod 83).
- 86 Za těchto okolností by k tomu, aby žalobkyně byla považována za odpovědnou za celé jediné protiprávní jednání a aby byla následně vymezena výše pokuty, stačilo, aby Komise prokázala, že žalobkyně věděla nebo měla vědět, účastí na kartelové dohodě týkající se pevných desek z PMMA a sanitárních výrobků z PMMA se začlení do globální kartelové dohody, která se týkala tří výrobků z PMMA (viz v tomto smyslu rozsudky Tribunálu ze dne 20. března 2002, Sigma Technologie v. Komise, T-28/99, Recueil, s. II-1845, bod 45, a Bolloré a další v. Komise, bod 60 výše, bod 209).
- 87 Výše analyzované skutečnosti jsou přitom pro tento účel víc než postačující.
- 88 Zejména je třeba připomenout, že protisoutěžní kontakty ohledně hmoty na výrobu forem z PMMA v posuzovaném období vyplývají z prohlášení tří podniků, a sice společností Degussa, Lucite a Atofina.
- 89 Žalobkyně ostatně nezpochybňuje svou odpovědnost za spáchané protiprávní jednání v průběhu téhož období ve vztahu k pevným deskám z PMMA a sanitárním výrobkům z PMMA. Rovněž nezpochybňuje ani samu existenci jediného protiprávního jednání. Bez ohledu na několik roztržitých argumentů v replice se žalobkyně také nesnaží vyvrátit důvody připomenuté v bodech 49 a 50 výše, které Komisi vedly k závěru o jediném protiprávním jednání.

- 90 V této souvislosti žalobkyně nepochybně zvláště zjištění Komise, podle nichž byl její zástupce přítomný na protisoutěžních schůzkách (které se podle ní omezily na jiné výrobky) odpovědný za několik výrobků, které byly předmětem šetření a tedy „věděl nebo nemohl nevědět“ o těchto dohodách týkajících se několika výrobků. Stejně tak nepochybně tvrzení Komise, že byla „zcela integrovaným“ výrobcem a „věnovala velkou pozornost dopadům protisoutěžních dohod uzavřených pro každý z těchto výrobků“ (viz bod 50 výše, druhá a třetí odrážka).
- 91 I za předpokladu, že by skutečnosti shromážděné Komisí nebyly postačující k prokázání přímého zapojení žalobkyně na části kartelu týkající se hmoty na výrobu desek z PMMA, jsou přinejmenším do značné míry postačující k prokázání protisoutěžních kontaktů ohledně tohoto výrobku v posuzovaném období a že se jediné protiprávní jednání týkalo rovněž uvedeného výrobku. To vyplývá zejména ze shodujících se prohlášení tří podniků, a sice společností Degussa, Lucite a Atofina.
- 92 Tyto úvahy postačují přinejmenším k prokázání toho, že žalobkyně věděla nebo musela vědět, že účastí na kartelové dohodě týkající se pevných desek z PMMA a sanitárních výrobků z PMMA se začlení do globální kartelové dohody, která se týkala tří výrobků z PMMA.
- 93 V takovém případě by však její odpovědnost za celé jediné protiprávní jednání mohla být zohledněna při posouzení závažnosti protiprávního jednání pro účely stanovení výše pokuty, takže návrh směřující ke snížení této pokuty je na tomto základě nutné zamítnout.
- 94 Závěrem ze všech předcházejících úvah vyplývá, že údajné porušení práva žalobkyně na obhajobu ohledně schůzky ze dne 26. října 1999 by nemělo žádný praktický dopad na posouzení projednávaného žalobního důvodu, a námitky žalobkyně k tomuto bodu tedy musí být zamítnuty jako neúčinné.
- 95 První žalobní důvod tedy musí být zamítnut v části, v níž směřuje k podpoře návrhu na zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí a dále návrhu na snížení pokuty z důvodu pravomoci soudního přezkumu Tribunálu v plné jurisdikci.

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z neexistence odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně „výchozí částky“ pokuty

- 96 Žalobkyně vytýká Komisi, že nevysvětlila způsoby stanovení výchozí částky pokuty (32,5 milionu eur) stanovené v bodě 336 odůvodnění napadeného rozhodnutí a zabránila jí i Tribunálu přezkoumat napadené rozhodnutí týkající se „nejdůležitějšího parametru“ stanovení výše pokuty. Komise se totiž údajně spokojila s tím, že poskytla důvody, na jejichž základě kvalifikovala porušení jako velmi závažné a rozdělila podniky do tří kategorií podle jejich příslušných velikostí. Nevysvětlila však, jak dospěla k částkám uloženým každé z těchto kategorií, ani proč částka stanovená žalobkyni značně překročila práh 20 milionů stanovený pokyny pro velmi závažná protiprávní jednání. Komise tedy nesplnila svou povinnost uvést odůvodnění, která pro ni vyplývá z článku 253 ES.
- 97 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury jsou podstatné formální náležitosti, mezi něž patří povinnost uvést odůvodnění, splněny v případě výpočtu výše pokuty uložené podle čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, jestliže Komise ve svém rozhodnutí uvede posuzované skutečnosti, které jí umožnily vymežit závažnost a dobu trvání protiprávního jednání (viz obdobně rozsudky Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2000, KNP BT v. Komise, C-248/98 P, Recueil, s. I-9641, bod 42; Sarrió v. Komise, C-291/98 P, Recueil, s. I-9991, bod 73, a ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Recueil, s. I-8375, bod 463).
- 98 V projednávaném případě žalobkyně sama připouští, že v napadeném rozhodnutí Komise uvedla jednak důvody, kvůli nimž protiprávní jednání kvalifikovala jako velmi závažné, a dále důvody, proč se rozhodla rozdělit dotčené podniky do tří kategorií a rozlišit výchozí částky pokuty přidělené každé kategorii.

- 99 Přezkum bodů 319 až 336 odůvodnění napadeného rozhodnutí ostatně umožňuje konstatovat, že Komise v tomto ohledu skutečně poskytla dostatečné odůvodnění. Konkrétně z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že výchozí částka pokuty vyplývá zejména z povahy protiprávního jednání stanovené s přihlédnutím k jeho zásadním rysům uvedeným v bodě 4.2 napadeného rozhodnutí (viz bod 320 napadeného rozhodnutí), z velikosti dotčeného zeměpisného trhu, a sice území EHP (viz bod 330 odůvodnění napadeného rozhodnutí), a z uplatnění rozdílného zacházení s dotčenými podniky za účelem zohlednění jejich skutečné hospodářské způsobilosti zapříčinit závažnou újmu hospodářské soutěži, posuzované s přihlédnutím k obratu dosaženému prodejem výrobků z PMMA, kvůli němuž se zúčastnily dotčené kartelové dohody (viz body 332 až 334 napadeného rozhodnutí). V tomto posledně uvedeném kontextu Komise rovněž zmínila velikost celého trhu výrobků z PMMA v letech 2000 a 2002, vyjádřenou co do objemu a hodnoty (viz bod 333 napadeného rozhodnutí). Za těchto podmínek tvrzení žalobkyně, podle něhož Komise údajně nevysvětlila, v čem spočívá závažnost protiprávního jednání přičítaného žalobkyni odůvodňující uložení takovéto výchozí částky pokuty, není skutkově podloženo.
- 100 Jestliže žalobkyně kritizuje nedostatek zvláštního odůvodnění částky 32,5 milionu eur uložené podnikům zařazeným stejně jako ona do druhé kategorie, postačí připomenout, že podle ustálené judikatury požadavky na povinnost uvést odůvodnění neukládají Komisi povinnost uvést ve svém rozhodnutí číselné údaje týkající se způsobu výpočtu pokut (rozsudky *Sarrió v. Komise*, bod 97 výše, bod 80, a ze dne 15. října 2002, *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, bod 97 výše, bod 464). Z toho vyplývá, že Komise nebyla povinna na základě článku 253 ES odůvodnit volbu částky 32,5 milionu eur jakožto výchozí částky pokuty stanovené pro žalobkyni (viz rovněž v tomto smyslu rozsudek *Microsoft v. Komise*, bod 41 výše, bod 1361).
- 101 K argumentu žalobkyně, podle něhož judikatura uvedená v bodě 100 výše není na projednávanou věc v podstatě použitelná vzhledem k výchozí částce pokuty, stačí podotknout, že uvedená judikatura byla rovněž použita ve věci, v níž Komise určila mnohem vyšší výchozí částku pokuty než v projednávané věci (rozsudek *Microsoft v. Komise*, bod 41 výše, bod 1361). Stejně tak tvrzení žalobkyně, podle něhož výchozí částka její pokuty „značně překročila“ práh 20 milionů eur určený pro velmi závažná protiprávní jednání není takové povahy, aby mohl změnit posouzení v bodě 100 výše. Je ostatně třeba připomenout, že uvedený práh představuje pouze minimální výši stanovenou pokyny pro taková protiprávní jednání, jelikož tyto pokyny stanoví, že „předpokládané výše přesahují 20 milionů [eur]“.
- 102 Druhý žalobní důvod musí být tedy zamítnut v rozsahu, v němž směřuje k podpoře návrhu na zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí. Skutečnosti vznesené v rámci uvedeného žalobního důvodu navíc ani neumožňují odůvodnit snížení pokuty na základě pravomoci soudního přezkumu Tribunálu v plné jurisdikci.

Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesplnění povinnosti Komise rozdělit „základní částku“ pokuty mezi žalobkyni a společnost Lucite

- 103 Žalobkyně zdůrazňuje, že ona sama a společnost Lucite se následně po sobě zúčastnily údajného protiprávního jednání jako postupní majitelé jediného a výlučného souboru aktiv zapojených do protiprávního jednání, a že tedy přispěly k „jediné závažnosti“ protiprávního jednání. Proto se podle žalobkyně částka pokuty odpovídající této „jediné závažnosti“ měla rozdělit mezi ně, aby tak nebyl dvakrát zohledněn „skutečný dopad protiprávního jednání každého podniku na hospodářskou soutěž“, který je podle pokynů relevantním faktorem pro stanovení závažnosti protiprávního jednání. Výše pokuty však byla vypočítána tak, jako kdyby žalobkyně a společnost Lucite byly souběžně každá původcem jiného dopadu na hospodářskou soutěž. Tato metoda výpočtu vedla k uložení pokuty – za jediné protiprávní jednání – v podstatně vyšší částce, a to pouze proto, že podnik změnil vlastníka, a nikoli z důvodu jakéhokoli dalšího narušení hospodářské soutěže anebo jakéhokoli pochybení, jehož by se dopustila. Komise tak porušila zásady rovnosti zacházení a proporcionality.

- 104 V této souvislosti je třeba nejprve zamítnout argumentaci Komise, podle níž je tento žalobní důvod nepřipustný. Tento žalobní důvod je totiž uveden na podporu návrhových žádání uvedených v bodě 36 výše; za předpokladu, že by byl opodstatněný, vedl by ke snížení pokuty uložené žalobkyni. Na rozdíl od toho, co tedy tvrdí Komise, žalobkyně zpochybňuje výši své vlastní pokuty, a nikoli výši pokuty uložené třetí osobě.
- 105 Dále je třeba uvést, že ačkoliv název tohoto žalobního důvodu odkazuje na „základní částku“ pokuty, z písemností žalobkyně jasně vyplývá, že se týká pouze „prvku závažnosti pokuty“, a sice konkrétněji výchozí částky pokuty 32,5 milionu eur, která je stanovena v bodě 336 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve zbývající části žalobkyně v rámci tohoto žalobního důvodu nezpochybňuje posouzení Komise uvedené v bodech 25 a 26 výše.
- 106 Je tedy třeba přezkoumat, zda byla Komise povinna, jak tvrdí žalobkyně, rozdělit tuto výchozí částku pokuty mezi žalobkyni a společnost Lucite.
- 107 Je nutné připomenout, že podle napadeného rozhodnutí se žalobkyně a společnost Lucite zúčastnily protiprávního jednání s týmiž aktivy, jako jsou aktiva ICI Acrylics, což je jednotka, která byla převedena z prvního podniku na druhý podnik dne 2. listopadu 1999, tedy přibližně v polovině období, v němž došlo k protiprávnímu jednání. Toto datum mimoto představovalo datum „rozdělení“ odpovědnosti mezi žalobkyni a společnost Lucite za protiprávní jednání (viz bod 21 výše). V rámci uplatnění rozdílného zacházení s těmito dvěma podniky ostatně Komise zohlednila stejný obrat, jehož společnost Lucite dosáhla v roce 2000. Na tomto základě stanovila pro každou z nich výchozí částku pokut ve výši 32,5 milionu eur (viz body 334 a 336 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 108 Za těchto podmínek lze důvodně předpokládat, že pokud by jednotka ICI Acrylics nezměnila vlastníka, uplatnění stejné metodiky výpočtu výše pokuty by Komisi vedlo ke stanovení jedné výchozí částky pokuty ve výši 32,5 milionu eur, kterou by uložila jedinému vlastníkovi. V důsledku toho se tvrzení žalobkyně, že převod ICI Acrylics jako takový ovlivnil celkovou výši pokut uložených v napadeném rozhodnutí, jeví jako opodstatněné.
- 109 Tezi žalobkyně, podle níž Komise měla jednat jinak a rozdělit výchozí částku mezi dva dotčené podniky, je však nutné zamítnout.
- 110 Zprvce toto tvrzení v podstatě spočívá na předpokladu, že posouzení závažnosti protiprávního jednání by mělo být úzce spjato s „dopadem na hospodářskou soutěž“ nebo s „újmou“ způsobenou hospodářské soutěži, a v důsledku toho žalobkyně a společnost Lucite jako postupní vlastníci ICI Acrylics přispěly k „jediné závažnosti“ protiprávního jednání. V této souvislosti se žalobkyně opírá o znění pokynů, podle nichž posouzení závažnosti protiprávního jednání musí zohlednit „skutečný dopad protiprávního jednání každého podniku na hospodářskou soutěž“.
- 111 Tento předpoklad však není správný.
- 112 Podle ustálené judikatury totiž účinek protisoutěžního jednání není sám o sobě určujícím kritériem při stanovení přiměřené výše pokuty (rozsudky Soudního dvora ze dne 2. října 2003, Thyssen Stahl v. Komise, C-194/99 P, Recueil, s. I-10821, bod 118, a ze dne 3. září 2009, Prym a Prym Consumer v. Komise, C-534/07 P, Sb. rozh. s. I-7415, bod 96). Závažnost protiprávních jednání musí být zjištěna v závislosti na několika skutečnostech, jako jsou zejména zvláštní okolnosti věci, její kontext a odrazující dosah pokut (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, body 241 a 242, a citovaná judikatura), a například okolnosti týkající se záměru mohou být důležitější než ty, které se týkají účinků jednání, zejména jedná-li se o protiprávní jednání, jež jsou ve své podstatě závažná (viz výše uvedené rozsudky Thyssen Stahl v. Komise, bod 118, a Prym a Prym Consumer v. Komise, bod 96, a citovaná judikatura).

- 113 Žalobkyně navíc pokyny vykládá neúplně. Bod 1 A těchto pokynů totiž stanoví, že „[p]ři hodnocení závažnosti protiprávního jednání je třeba brát v úvahu jeho povahu, skutečný dopad na trh, pokud jej lze měřit, a velikost relevantního zeměpisného trhu“. Podle těchto kritérií „[p]rotiprávní jednání se [...] zařadí do jedné ze tří kategorií: méně závažná protiprávní jednání, závažná protiprávní jednání a velmi závažná protiprávní jednání.“ V případě velmi závažných protiprávních jednání pokyny zejména upřesňují, že „těmi budou obecně horizontální omezení, jako ‚cenové kartely‘“ a že předpokládané výchozí částky pokut „přesahují 20 milionů [eur]“. Pokyny mimoto předvídají, že „v rámci každé z těchto kategorií [...] navrhovaný rozsah pokut umožní, aby se na podniky použilo odlišné zacházení podle povahy protiprávního jednání, kterého se dopustily“.
- 114 Pokyny tedy jasně kladou důraz na povahu protiprávního jednání jako na rozhodnou okolnost pro posouzení závažnosti tohoto jednání v rámci stanovení výchozí částky pokuty (viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 8. října 2008, *Carbone-Lorraine v. Komise*, T-73/04, Sb. rozh. s. II-2661, bod 91). Ke skutečnému vlivu protiprávního jednání stanoví pokyny kritérium „skutečného dopadu na trh“, které se týká protiprávního jednání jako celku, a nikoli účinků vlastního jednání každého podniku (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 12. listopadu 2009, *Carbone-Lorraine v. Komise*, C-554/08 P, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, body 21 a 24), a upřesňuje, že se k tomuto dopadu přihlíží pouze tehdy, je-li měřitelný.
- 115 Komise ostatně v napadeném rozhodnutí měla za to, že „nebylo možno změřit skutečný dopad sporného protiprávního jednání na trh EHP“, a tvrdila tedy, že při stanovení výše pokuty nevycházela „specificky ze skutečného dopadu [protiprávního jednání na trh]“ (bod 321 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Na základě svého posouzení povahy protiprávního jednání, a to vzhledem k jeho základním rysům uvedeným v bodě 4.2 napadeného rozhodnutí (viz bod 320 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a velikosti dotčeného zeměpisného trhu (viz bod 330 odůvodnění napadeného rozhodnutí) tedy dospěla k závěru, že se v projednávané věci jednalo o velmi závažné protiprávní jednání.
- 116 Tento přístup, jež žalobkyně ostatně nezpochybňuje, je v souladu s ustálenou judikaturou, podle níž cenové horizontální kartelové dohody nebo horizontální kartelové dohody o rozdělení trhu mohou být kvalifikovány jako velmi závažná protiprávní jednání na základě jejich samotné povahy, aniž je Komise povinna prokazovat skutečný dopad protiprávního jednání na trh (rozsudky Soudního dvora *Prym a Prym Consumer v. Komise*, bod 112 výše, bod 75, a ze dne 24. září 2009, *Erste Group Bank a další v. Komise*, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P a C-137/07 P, Sb. rozh. s. I-8681, bod 103).
- 117 Kritérium „skutečného dopadu protiprávního jednání každého podniku na hospodářskou soutěž“, jehož se dovolává žalobkyně, je uvedeno v předposlední odrážce bodu 1 A pokynů, která stanoví, že „pokud se protiprávní jednání týká několika podniků (např. kartelů), mohlo by v některých případech být nezbytné zvážit částky určené uvnitř každé ze tří výše uvedených kategorií, aby se brala v úvahu specifická váha, a tedy skutečný dopad protiprávního jednání každého podniku na hospodářskou soutěž, zejména pokud existuje značný nepoměr ve velikosti podniků, které se dopustily protiprávního jednání stejného typu“. Jedná se tedy pouze o fakultativní kritérium, které umožňuje upravit výchozí částku pokuty v případě protiprávních jednání, jichž se účastní několik podniků, a nikoli o rozhodující kritérium pro stanovení uvedené výše. Toto kritérium se mimoto netýká kvantifikace protisoutěžních účinků vlastního jednání každého z podniků, které se zúčastnily daného protiprávního jednání, ale zohlednění objektivních rozdílů, které mezi nimi mohou existovat, pro účely stanovení výchozí částky pokuty, jako je zejména značný nepoměr jejich velikosti.
- 118 Z toho vyplývá, že i kdyby změna vlastnictví ICI Acrylics nezpůsobila žádnou další újmu hospodářské soutěži, jak tvrdí žalobkyně, tato okolnost by neumožnila dospět k závěru, že žalobkyně a společnost Lucite přispěly k „jediné závažnosti“ protiprávního jednání a že výchozí částka pokuty by se tedy mezi ně měla rozdělit.
- 119 Zadruhé, tvrzení žalobkyně ohledně nezbytnosti rozdělení výchozí částky pokuty mezi ni samou a společnost Lucite nezohledňuje skutečnost, že úvahy, které jsou základem stanovení uvedené výše (viz body 319 až 336 napadeného rozhodnutí), jsou na ni plně použitelné.

- 120 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že podle napadeného rozhodnutí se žalobkyně i společnost Lucite dopustily protiprávního jednání uvedeného v článku 1 tohoto rozhodnutí. Žalobkyně totiž nepochybně svoji odpovědnost za toto protiprávní jednání (viz bod 40 výše). Nezpochybňuje ani posouzení Komise, podle něhož jí samu bylo nutno považovat „za podnik pro účely použití článku 81 [ES]“ (bod 288 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 121 Žalobkyně navíc nepochybně ani posouzení závažnosti protiprávního jednání provedené Komisí v bodech 319 až 331 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani její posouzení, podle něhož v kontextu použití odlišného zacházení představoval obrat dosažený společností Lucite prodejem výrobků z PMMA v roce 2000 přiměřenou informací o velikosti a hospodářské síle ICI Acrylics na dotčeném trhu (bod 334 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 122 Za těchto podmínek argumentace žalobkyně ve skutečnosti u výchozí částky pokuty vyžaduje přednostní zacházení se žalobkyní oproti ostatním adresátům napadeného rozhodnutí pouze z toho důvodu, že převedla aktiva zapojená do protiprávního jednání.
- 123 Protiprávní jednání, kterého se dopustila, se však nestalo méně závažným z tohoto jediného důvodu. Žalobkyni tak byla uložena přesně tatáž základní částka pokuty jako v případě, že by namísto převodu ICI Acrylics na společnost Lucite s účinností k 2. listopadu 1999 k témuž datu od protiprávního jednání jednoduše upustila.
- 124 Z toho vyplývá, že žalobkyně se na rozdíl od toho, co tvrdí, navzdory skutečnosti, že se zúčastnila kartelu s týmiž aktivy jako později společnost Lucite, dopustila protiprávního jednání, jehož závažnost odůvodňovala uložení výchozí částky pokuty, kterou vůči ní Komise uplatnila. V důsledku toho nelze přijmout její tvrzení, podle něhož se tato výchozí částka pokuty měla rozdělit mezi ni samotnou a společnost Lucite.
- 125 Ostatní argumenty žalobkyně nejsou takové povahy, aby tento závěr změnily.
- 126 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že „rozdělení parametru ‚doba trvání‘“ související s pokutou mezi ní samou a společností Lucite, nepostačuje. Podle metodologie pokynů má právě „parametr ‚závažnosti‘“ pokuty převažující vliv na základní částku pokuty, jelikož výchozí částka se zvyšuje jen o 10 % za každý rok protiprávního jednání. Při neexistenci „lineárního vztahu“ mezi dobou trvání protiprávního jednání a základní částkou pokuty, i kdyby byl „parametr ‚doby trvání‘“ „rozdělen“ mezi žalobkyni a společnost Lucite, jejich sloučené základní částky by převyšovaly částku, jež by byla vypočítána, kdyby si ICI Acrylics zachoval téhož vlastníka.
- 127 V tomto ohledu je třeba připomenout, že základní částka pokuty žalobkyně byla stanovena v závislosti na trvání její vlastní účasti na protiprávním jednání (viz bod 26 výše). Jak tedy Komise správně zdůrazňuje, „parametr ‚doby trvání‘“ související s pokutou byl mezi žalobkyni a společností Lucite náležitě „rozdělen“.
- 128 Jak sice tvrdí žalobkyně, sloučené základní částky žalobkyně a společnosti Lucite převyšují částku, která by byla vypočítána, kdyby si ICI Acrylics zachoval téhož vlastníka (viz bod 108 výše). Je však nutné konstatovat, že se jedná pouze o důsledek uplatnění metodologie stanovené v pokynech, které odrážejí politiku, již se Komise rozhodla následovat v rámci stanovování pokut. Vzhledem k prostoru pro volné uvážení, který má Komise v této souvislosti (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 7. června 1983, *Musique Diffusion française a další v. Komise*, 100/80 až 103/80, Recueil, s. 1825, body 105 až 109), je jí umožněno, aby vytvořila takový vztah mezi kritérii závažnosti a dobou trvání protiprávního jednání.
- 129 V této souvislosti skutečnost, že kritérium závažnosti protiprávního jednání v projednávané věci mělo při stanovení základní částky pokuty větší váhu než kritérium doby trvání protiprávního jednání, neumožňuje přijmout tvrzení žalobkyně ohledně nezbytnosti „rozdělení ‚prvku závažnosti‘“ pokuty mezi ni samou a společnost Lucite.

- 130 „Lineární vztah“ mezi dobou trvání protiprávního jednání a základní částkou pokuty, a sice vynášením výchozí částky pokuty počtem let účasti podniku na protiprávním jednání, by byl mimoto v projednávané věci stanoven v neprospěch žalobkyně a vedl by k vyšší základní částce, než jaká jí byla uložena.
- 131 Zadruhé je třeba zamítnout argumentaci žalobkyně vycházející z tvrzení Komise uvedeného v oznámení námitek, podle níž „pokud podnik, který nabyl aktiva, nadále porušuje článek 81 [ES] a/nebo článek 53 Dohody o EHP, musí se odpovědnost za protiprávní jednání rozdělit mezi prodávajícího a nabyvatele aktiv zapojených do protiprávního jednání“ (bod 347 oznámení námitek).
- 132 Na rozdíl od toho, co naznačila žalobkyně, toto tvrzení neobsahuje žádné upřesnění ohledně otázky případného rozdělení „prvku závažnosti“ souvisejícího s pokutou mezi ni a společnost Lucite. Jak jasně vyplývá z výrazů použitých Komisí a z jejich umístění v bodě 5.6 oznámení námitek, uvedené tvrzení se týká pouze rozdělení odpovědnosti za protiprávní jednání mezi prodávajícího a nabyvatele aktiv zapojených do protiprávního jednání v souvislosti s určením adresátů oznámení námitek. Totožný závěr se uplatní ve vztahu k odkazu v poznámce pod čarou v bodě 43 odůvodnění rozhodnutí Komise 89/190/EHS ze dne 21. prosince 1988 v řízení podle článku 85 Smlouvy o EHS (IV/31.865, PVC) (Úř. věst. 1989 L 74, s. 1). Mimoto je třeba připomenout, že Komise v napadeném rozhodnutí přistoupila k tomuto rozdělení odpovědnosti za protiprávní jednání mezi žalobkyní a společností Lucite (viz bod 21 výše).
- 133 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že Komise ve své předchozí rozhodovací praxi uplatňovala metodu spočívající v rozdělení výše pokuty podle období vlastnictví entity, jež se dopustila protiprávního jednání.
- 134 V tomto ohledu stačí připomenout, že rozhodovací praxe Komise neslouží jako právní rámec pro stanovení výše pokut v oblasti hospodářské soutěže, jelikož Komise v této oblasti disponuje širokou posuzovací pravomocí, při jejímž výkonu není vázána předchozími posouzeními (viz rozsudek Prym a Prym Consumer v. Komise, bod 112 výše, bod 98, a citovaná judikatura).
- 135 V každém případě žalobkyně nezpochybňuje argument Komise, podle něhož se na rozdíl od této věci v rozhodnutích, kterých se dovolává, jednalo o převod dceřiné společnosti, která má právní subjektivitu. Jedná se přitom o zásadní skutkový rozdíl v souvislosti se stanovením výše pokut, jelikož v projednávané věci ICI Acrylics neměla právní subjektivitu a nemohla jí tedy být uložena žádná pokuta. V projednávané věci se tedy žalobkyně nemůže v žádném případě účinně dovolávat rozhodovací praxe Komise týkající se převodu dceřiné společnosti v průběhu období protiprávního jednání.
- 136 Dále je třeba poznamenat, že v rámci tohoto žalobního důvodu se žalobkyně zmiňuje i o porušení zásad proporcionality a rovného zacházení. V této souvislosti však nevznáší žádné jiné zvláštní argumenty, než jsou argumenty analyzované výše týkající se údajné povinnosti Komise „rozdělit ‚prvek závažnosti‘“ z důvodu neexistence dalšího narušení hospodářské soutěže vyplývajícího z tohoto převodu. Tyto argumenty je tedy rovněž třeba zamítnout.
- 137 Třetí žalobní důvod je tedy třeba zamítnout v rozsahu, v němž je jeho cílem podpořit návrh na zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí. Skutečnosti vznesené v rámci uvedeného žalobního důvodu ostatně ani neumožňují odůvodnit snížení pokuty na základě pravomoci soudního přezkumu Tribunálu v plné jurisdikci.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nevhodnosti navýšení výchozí částky pokuty z důvodu odrazujícího účinku

- 138 Tento žalobní důvod se dělí na dvě části. V rámci první části žalobkyně tvrdí, že při stanovení zvýšení výchozí částky pokuty z důvodu odrazujícího účinku Komise nerespektovala její skutečnou finanční schopnost. V rámci druhé části žalobkyně podpůrně tvrdí, že Komise porušila zásady proporcionality a rovného zacházení.

K první části žalobního důvodu vycházející z nerespektování skutečné finanční schopnosti žalobkyně

- 139 Žalobkyně tvrdí, že zvýšení výchozí částky pokuty o 50 % z důvodu dostatečně odrazujícího účinku nerespektovalo její skutečnou finanční schopnost. Jak žalobkyně vykazala při šetření, tato finanční schopnost nereflektuje přiměřeně její obrat, ze kterého Komise vycházela při stanovení zvýšení. Podle jejího názoru je kritérium obratu relevantní jako „ukazatel“ anebo „odhad“ hospodářské síly podniku, není však postačující, předloží-li dotčený podnik jiné důkazy o své hospodářské síle. Dotčené zvýšení je proto nutno zrušit.
- 140 V této souvislosti je třeba nejprve uvést, že v bodě 337 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že škála pokut, které lze uložit v kategorii velmi závažných protiprávních jednání, umožňuje též stanovit výši pokut na úrovni zabezpečující, že budou mít dostatečně odrazující účinek „s ohledem na velikost a hospodářskou sílu každého podniku“. K posouzení velikosti a hospodářské síly žalobkyně Komise zohlednila její celosvětový obrat v roce 2005, jenž byl posledním hospodářským rokem předcházejícím roku, v němž bylo přijato napadené rozhodnutí (8,49 miliardy eur), a rozhodla na její pokutu uplatnit násobitel 1,5 (viz body 349 a 350 napadeného rozhodnutí).
- 141 V tomto kontextu Komise v odpovědi na argumenty žalobkyně v souvislosti s použitím obratu pro účely posouzení její hospodářské schopnosti uvedla, že kritérium obratu poskytlo věrohodnou a užitečnou informaci o schopnosti a hospodářské síle podniku a že toto kritérium v projednávané věci uplatnila na všechny dotčené podniky totožným způsobem (bod 347 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 142 Dále je nutné připomenout, že pojem odrazení je jednou z okolností, jež je při výpočtu výše pokuty třeba zohlednit. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že cílem pokut uložených z důvodu porušení článku 81 ES a stanovených v čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, je potrestat protiprávní jednání dotčených podniků a zároveň tyto podniky a jiné hospodářské subjekty odradit od budoucího porušování unijních pravidel hospodářské soutěže. Komise tak při výpočtu výše pokuty může kromě jiného zohlednit velikost a hospodářskou sílu dotčeného podniku (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2006, Showa Denko v. Komise, C-289/04 P, Sb. rozh. s. I-5859, bod 16, a citovaná judikatura).
- 143 Zohlednění velikosti a celkových zdrojů dotčeného podniku za účelem zajištění dostatečného odrazujícího účinku pokuty je vyžadováno s ohledem na dopad, jež má mít pokuta na uvedený podnik, takže sankce nemůže být zanedbatelná především s ohledem na jeho finanční schopnost (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. června 2010, Lafarge v. Komise, C-413/08 P, Sb. rozh. s. I-5361, bod 104). V této souvislosti bylo konkrétně rozhodnuto, že odrazujícího cíle, který Komise oprávněně sleduje při stanovení výše pokuty, nelze právoplatně dosáhnout bez přihlídnutí k situaci podniku v den uložení pokuty (rozsudek Tribunálu ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02, Sb. rozh. s. II-897, bod 278).
- 144 V projednávané věci žalobkyně nezpochybňuje samotnou možnost Komise zohlednit velikost a hospodářskou sílu podniku s cílem upravit výši pokuty. Při posouzení vlastní velikosti a hospodářské síly však zpochybňuje relevanci kritéria obratu.
- 145 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr ustáleně rozhoduje, že celkový obrat podniku je ukazatelem – ač pouze přibližným a neúplným – velikosti podniku a jeho hospodářské síly (viz rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 112 výše, bod 243 a citovaná judikatura). Bylo tedy již rozhodnuto, že pro stanovení pokuty na takové úrovni, aby měla dostatečně odrazující charakter, je Komisi dovoleno zohlednit celkový obrat dotčeného podniku (rozsudky Soudního dvora Showa Denko v. Komise, bod 142 výše, body 15 až 18, a ze dne 22. května 2008, Evonik Degussa v. Komise a Rada, C-266/06 P, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 120; rozsudek Tribunálu ze dne 9. července 2003, Cheil Jedang v. Komise, T-220/00, Recueil, s. II-2473, bod 96).

- 146 Ačkoliv judikatura výslovně připouští, že celkový obrat podniku je „ukazatelem“ jeho velikosti a hospodářské síly, který může být „nedostatečný“ a „přibližný“, zároveň potvrzuje použití tohoto kritéria v souvislosti se stanovením zvýšení pokuty z důvodu odrazujícího účinku. Nepochybnou výhodou tohoto řešení je, že Komisi umožňuje použít v rámci stanovení výše pokut objektivní kritérium a uplatnit ho bez rozdílu na všechny dotčené podniky.
- 147 Z toho vyplývá, že tvrzení, podle něhož obrat podniku jen nedostatečně nebo přibližně odráží jeho hospodářskou sílu, samo o sobě nepostačuje k vyloučení relevance tohoto kritéria v souvislosti se stanovením zvýšení pokuty z důvodu odrazujícího účinku.
- 148 Jak v podstatě tvrdí žalobkyně, je třeba mít na zřeteli cíl sledovaný uložením uvedeného zvýšení, jímž je úprava pokuty tak, aby se nestala zanedbatelnou anebo naopak nepřiměřeně vysokou, zejména s ohledem na finanční schopnost dotčeného podniku (viz bod 143 výše a rozsudky Tribunálu Degussa v. Komise, bod 143 výše, bod 283, a ze dne 18. června 2008, Hoechst v. Komise, T-410/03, Sb. rozh. s. II-881, bod 379).
- 149 Skutečnosti uvedené žalobkyní však neumožňují prokázat, že její obrat, který Komise zohlednila, podal natolik chybný obraz o její finanční schopnosti, že uvedený cíl nebyl v projednávané věci splněn.
- 150 Nejprve je třeba uvést, že žalobkyně neuvedla žádnou konkrétní skutečnost na podporu argumentů a čísel, které uvádí, jelikož žaloba v této souvislosti neodkazuje na žádný dokument.
- 151 Dále je třeba konstatovat, že žalobkyně se v žalobě dovolává pouze pasiv souvisejících s důchody, které byly vyšší než by bylo možné se domnívat na základě její velikosti i zadlužení, které lze připsat financování souvisejícímu s nabytím uskutečněným v roce 1997, avšak nepodává podrobné vysvětlení, v čem konkrétně existence těchto pasiv ovlivňuje relevanci jejího obratu v roce 2005, který Komise zohlednila.
- 152 Je však třeba poznamenat, jak správně podotýká Komise, že se jedná o skutečnosti týkající se několika let, jež tedy nutně nejsou spolehlivým ukazatelem hospodářské síly podniku v době přijetí napadeného rozhodnutí a mají navíc v zásadě nevyhnutelně vliv na obrat podniku. Sama žalobkyně ostatně v žalobě tvrdí, že dotčené zadlužení „mělo vliv na její činnosti“. Žalobkyně rovněž nezpochybňuje tvrzení Komise, že dotčená pasiva se nevyhnutelně odrazila i na jejím obratu.
- 153 Dále je třeba zdůraznit, že žalobkyně nevysvětluje, v jakém rozsahu kritérium obratu přiměřeně nereflektuje její finanční schopnost z důvodu uváděných skutečností. Omezuje se na to, že jednoznačně žádá o zrušení zvýšení uplatněného Komisí. Je však třeba konstatovat, že tím by se žalobkyně nacházela ve stejné situaci jako společnosti Barlo a Lucite, na něž se neuplatnilo žádné zvýšení z důvodu odrazujícího účinku. Obrat těchto dvou podniků přitom v roce 2005 představoval přibližně 4 a 13 % obratu žalobkyně (viz body 36 a 46 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V případě neexistence přesvědčivých důkazů nelze přijmout tvrzení, že obrat žalobkyně – pokud jde o její finanční schopnost – je v této souvislosti zavádějící.
- 154 Z toho vyplývá, že žalobkyně nevyvrátila posouzení Komise, podle něhož její obrat poskytl „věrohodnou a užitečnou informaci o její schopnosti a hospodářské síle“ (bod 347 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Proto Komise na rozdíl od toho, co uvádí žalobkyně, mohla ke stanovení vhodného zvýšení vycházet z uvedeného obratu (viz zejména body 146 a 147 výše).
- 155 Toto tvrzení je navíc v rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že Komise opomněla přezkoumat důkazy, které byly předloženy v průběhu správního řízení, týkající se její finanční schopnosti, potřeba rovněž zamítnout. Na jedné straně se jedná pouze o důkazem nepodložené tvrzení žalobkyně, jako je označení důkazů, které Komise opomněla. Na druhé straně z napadeného rozhodnutí každopádně vyplývá, že Komise přezkoumala tvrzení žalobkyně, podle nichž její obrat nadhodnotil její finanční schopnost, a dospěla k závěru, že obrat byl věrohodným a užitečným ukazatelem hospodářské síly

(body 343 a 347 odůvodnění napadeného rozhodnutí). I když tedy Komise podrobně neodpověděla na každý z argumentů žalobkyně, tato okolnost sama o sobě neumožňuje potvrdit, že tyto argumenty nebyly přezkoumány.

- 156 Konečně žalobkyně rovněž tvrdí, že nezbytnost zvýšení vyžadovala v projednávané věci o to větší podporu, jak žalobkyně prokázala, že nikdo ze skutečných pachatelů jí nebyl zaměstnán a nezastával v rámci její společnosti odpovědnou funkci, že nikdo z členů jejího vedení neumožnil provádění protiprávního jednání a že výše pokuty už byla velmi vysoká.
- 157 V této souvislosti stačí připomenout, že Komise v bodech 337 až 350 odůvodnění napadeného rozhodnutí přistoupila v souvislosti s posouzením závažnosti protiprávního jednání ke zvýšení výchozí částky pokuty, aby zabezpečila její „dostatečně odrazující účinek s ohledem na velikost a hospodářskou sílu každého podniku“ (bod 337 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Tato fáze výpočtu pokuty vyplývá z potřeby upravit výchozí částku pokuty tak, aby měla dostatečně odrazující charakter při zohlednění celkových zdrojů podniku a jeho způsobilosti shromáždit zdroje potřebné k uhrazení pokuty. Proto jsou tvrzení žalobkyně, podle nichž nikdo ze skutečných pachatelů nebyl jejím zaměstnancem, nezastával v jejím rámci odpovědné funkce a nikdo z členů jejího vedení neumožnil provádění protiprávního jednání, jsou v této souvislosti nerelevantní a tedy neúčinné.
- 158 Je tedy třeba dospět k závěru, že argumenty uvedené v rámci první části žalobního důvodu nemohou zpochybnit zvýšení uplatněné na žalobkyni v bodech 349 a 350 napadeného rozhodnutí.
- 159 První část žalobního důvodu je proto třeba zamítnout v rozsahu, v němž je jejím cílem podpora návrhu na zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí.

Ke druhé části žalobního důvodu vycházející z porušení zásad proporcionality a rovného zacházení

- 160 Žalobkyně tvrdí, že i kdyby Komise byla oprávněna uložit odrazující zvýšení vycházející výlučně z obratu, musela by s adresáty napadeného rozhodnutí zacházet spravedlivě a přiměřeným způsobem. Zvýšení uložené žalobkyni je však nepřiměřeně vyšší než zvýšení uložené společnosti Atofina, a porušuje tedy zásady proporcionality a rovného zacházení.
- 161 V této souvislosti je třeba poznamenat, jak uvádí žalobkyně, že obrat, který Komise zohlednila v případě žalobkyně (8,49 miliardy eur), je ve skutečnosti šestnáctkrát nižší než obrat společnosti Atofina (143 miliard eur), zatímco zvýšení uplatnění na pokutu žalobkyně (50 %) je pouze čtyřikrát nižší než zvýšení uplatněné na společnost Atofina (200 %).
- 162 Tato připomínka však nepostačuje ke zpochybnění úrovně zvýšení uloženého žalobkyni z hlediska zásad, jichž se dovolává.
- 163 Zaprvé tento rozdíl v zacházení s jiným podnikem sám o sobě neznamená, že zvýšení uložené žalobkyni je nepřiměřené sledovanému cíli, a sice podle bodu 337 odůvodnění napadeného rozhodnutí stanovení výše její pokuty na úrovni, která zaručí dostatečný odrazující účinek s přihlédnutím k její velikosti a hospodářské síle. V rámci této části žalobního důvodu žalobkyně v této souvislosti nepředložila žádné argumenty.
- 164 V každém případě by argument žalobkyně v rozsahu, v němž se zaměřuje na situaci společnosti Atofina a za předpokladu, že by byl opodstatněný, vedl k tomu, že zvýšení uložené žalobkyni by bylo řádově jen o 12,5 % vyšší (zvýšení šestnáctkrát nižší než zvýšení o 200 % uložené společnosti Atofina). Avšak vzhledem k její velikosti a k hospodářské síle, kterou odráží její obrat v roce 2005, je takovéto zvýšení k dosažení sledovaného cíle nedostatečné.
- 165 Zadruhé, i kdyby bylo možno tento rozdíl považovat za porušení zásady rovného zacházení, nezbytně to neznamená, že žalobkyně má právo získat snížení uloženého zvýšení.

- 166 V této souvislosti Komise správně uvádí, že žalobkyně se snaží „opačně“ uplatnit řešení použité v rozsudku Tribunálu ze dne 29. dubna 2004, Tokai Carbon a další v. Komise (T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Recueil, s. II-1181, body 244 až 249). Ve věci, v níž byl vydán tento rozsudek, obrat podniku Showa Denko KK (dále jen „SDK“) byl dvakrát vyšší než obrat podniku VAW Aluminium AG (dále jen „VAW“). Komise však uložila SDK šestkrát vyšší zvýšení (150 %), než bylo zvýšení uložené VAW (25 %). V této situaci Tribunál rozhodl nahradit zvýšení uložené SDK zvýšením o 50 %, které je tedy dvakrát vyšší než zvýšení uložené VAW.
- 167 To však neznamená, že podnik jako žalobkyně se může ve svůj prospěch dovolávat údajného porušení zásady rovného zacházení vyplývajícího z toho, že zvýšení uložené většímu podniku není dostatečně velké, aby mohlo zohlednit rozdílnou velikost mezi těmito dvěma podniky.
- 168 Zatřetí, opodstatněnost úrovně zvýšení uloženého žalobkyni s přihlédnutím k zásadám rovného zacházení a proporcionality je v každém případě nezbytné přezkoumat – případně nejen ve vztahu ke zvýšení uplatněnému na společnost Atofina, ale rovněž ve vztahu ke zvýšením uplatněným na další dotčené podniky.
- 169 Jak konkrétně vyplývá z judikatury, řešení přijaté Tribunálem v rámci přezkumu této části žalobního důvodu by nemělo způsobit nerovné zacházení mezi podniky, které se zúčastnily dotčeného protiprávního jednání (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora Sarrió v. Komise, bod 97 výše, bod 97, a ze dne 25. ledna 2007, Dalmine v. Komise, C-407/04 P, Sb. rozh. s. I-829, bod 152).
- 170 Žalobkyně přitom v žalobě neuvádí argumenty v tomto smyslu.
- 171 Je ostatně třeba připomenout, že zvýšení uplatňovaná v napadeném rozhodnutí byla ve vzestupném pořadí následující:
- na společnost Barlo s obratem ve výši 310,85 milionu eur (bod 46 odůvodnění napadeného rozhodnutí) nebylo uplatněno žádné zvýšení;
 - na společnost Lucite s obratem ve výši přibližně 1,14 miliardy eur (bod 36 odůvodnění napadeného rozhodnutí) nebylo uplatněno žádné zvýšení;
 - na tři společnosti skupiny Total (Arkema, Altuglas a Altumax) s obratem ve výši 5,71 miliardy eur (bod 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí) bylo uplatněno „hypotetické“ zvýšení o 25 % (násobitel 1,25) pro účely výpočtu zvýšení za opakované protiprávní jednání, které je těmito třem společnostem vlastní (viz poznámku pod čarou č. 233 napadeného rozhodnutí). Tribunál, který rozhodoval o žalobě, již proti napadenému rozhodnutí podaly tyto tři společnosti, navíc snížil výši pokuty, která jim byla uložena, a znovu přitom vypočítal její celkovou částku na základě uplatnění zvýšení o 25 % z důvodu odrazujícího účinku (rozsudek Tribunálu ze dne 7. června 2011, Arkema France a další v. Komise, T-217/06, Sb. rozh. s. II-2593, body 339 a 340);
 - na žalobkyni s obratem v roce 2005 ve výši 8,49 miliardy eur bylo uplatněno zvýšení o 50 % (násobitel 1,5);
 - na společnost Degussa s obratem 11,75 miliardy eur bylo uplatněno zvýšení o 75 % (násobitel 1,75);
 - na společnost Atofina (pět společností skupiny Total) bylo uplatněno zvýšení o 200 % (násobitel 3) na základě obratu Total SA v roce 2005 ve výši 143,168 miliardy eur (body 349 a 350 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 172 Z napadeného rozhodnutí v této souvislosti jasně vyplývá, že případ společnosti Atofina je zvláštním případem podniku, jehož obrat značně převyšoval obrat všech ostatních dotčených podniků. Naopak přístup Komise vůči ostatním podnikům byl soudržný, jelikož Komise stanovila podnikům, jejichž obraty dosahovaly 5,71, 8,49 a 11,75 miliardy eur, zvýšení o 25, 50 a 75 %.

- 173 Komise zajisté nepostupovala přesně podle matematických ukazatelů, a zejména příslušný rozdíl v úrovni zvýšení (v procentech) mezi společnostmi Arkema a žalobkyní (+ 100 %) je vyšší než rozdíl v jejich obratech (+ 48 %) s tím, že tento rozdíl je nižší v případě žalobkyně a společnosti Degussa (+ 50 % pro zvýšení a + 38 % pro obraty).
- 174 Toto poslední konstatování však nepostačuje k prokázání porušení zásad dovolávaných žalobkyní. Vzhledem k prostoru pro uvážení, jímž Komise v této oblasti disponuje, a k odrazujícímu účelu, který sleduje uplatnění dotčených zvýšení, od ní totiž nelze na základě zásad rovného zacházení a proporcionality požadovat, aby zajistila, že rozdíly mezi úrovněmi těchto zvýšení přesně odrážejí všechny odlišnosti mezi nimi v oblasti jejich obratu (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudek Evonik Degussa v. Komise a Rada, bod 145 výše, bod 122). Jak vyplývá z judikatury, zatímco obrat představuje relevantní kritérium v rámci stanovení výše pokuty na úrovni, která jí zajistí dostatečně odrazující charakter, stanovení přiměřené pokuty nemůže být nezbytně výsledkem jednoduchého aritmetického výpočtu založeného na obratu (viz v tomto smyslu rozsudky Musique Diffusion française a další v. Komise, bod 128 výše, bod 121, a Evonik Degussa v. Komise a Rada, bod 145 výše, bod 120).
- 175 Z toho vyplývá, že zacházení s podniky, které se vzhledem k jejich obratům nacházejí v situaci srovnatelnější se situací žalobkyně než se situací společnosti Atofina, neumožňuje konstatovat porušení zásad rovného zacházení a proporcionality. Naopak argumentace žalobkyně v rozsahu, v němž požaduje zacházení, které je proporcionální ve vztahu k zacházení výlučně se společností Atofina, a to v podstatě zvýšení řádově o 12,5 % (viz bod 164 výše), by mohla vést, pokud by byla přijata, k rozdílnému zacházení v porovnání s ostatními dotčenými podniky.
- 176 V této souvislosti je třeba též zdůraznit skutečnost, že žalobkyně opomněla zejména případ společnosti Lucite. Je však nutné připomenout, že žalobkyně a společnost Lucite se následně po sobě dopustily protiprávního jednání s týmiž aktivy a že Komise jim na základě téhož obratu, pokud jde o výrobky z PMMA, uložila stejné výchozí částky pokuty. Výše pokut těchto dvou podniků byly tedy až doposud počítány stejným způsobem, avšak na rozdíl od žalobkyně se na společnost Lucite neuplatnilo žádné zvýšení z důvodu odrazujícího účinku. Jelikož byl její obrat 7,5krát nižší než obrat žalobkyně, nelze tvrdit, že zvýšení o 50 % uložené žalobkyni je v rozporu s dovolávanými zásadami.
- 177 Za těchto podmínek je třeba druhou část tohoto žalobního důvodu zamítnout v rozsahu, v němž směřuje k podpoře návrhu na zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí.
- 178 Na základě výše uvedených důvodů ostatně skutečnosti, které žalobkyně uvedla v rámci čtvrtého žalobního důvodu, neumožňují ani odůvodnit snížení pokuty v rozsahu, v němž tato částka vychází ze zvýšení výchozí částky pokuty z důvodu odrazujícího účinku na základě pravomoci soudního přezkumu Tribunálu v plné jurisdikci. Tento žalobní důvod je tedy třeba zamítnout v plném rozsahu.

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z neodůvodněného odmítnutí přiznat snížení pokuty na základě spolupráce s Komisí

- 179 Tento žalobní důvod se dělí na dvě části. V rámci první části žalobkyně kritizuje Komisi proto, že jí odmítla přiznat snížení pokuty na základě oznámení o spolupráci. V rámci druhé části žalobkyně podpůrně tvrdí, že Komise měla přinejmenším uznat zásluhy její spolupráce nad rámec působnosti uvedeného oznámení.

K první části žalobního důvodu týkající se odmítnutí přiznat snížení pokuty na základě oznámení o spolupráci

- 180 Tato část žalobního důvodu spočívá v podstatě na dvou výtkách. Žalobkyně vytýká Komisi, že nesprávně usoudila, že skutečnosti, které jí poskytla, nepředstavovaly žádnou přidanou hodnotu pro účely jejího šetření. Dále tvrdí, že její opožděné poskytnutí těchto informací ve srovnání s ostatními dotčenými podniky bylo způsobeno jednáním Komise.

– K nesprávnému posouzení přidané hodnoty informací obsažených v návrhu na základě oznámení o spolupráci

181 Úvodem je třeba připomenout, že Komise má širokou posuzovací pravomoc v metodě výpočtu pokut a v tomto ohledu může vzít v potaz celou řadu okolností, mezi něž patří i spolupráce dotčených podniků v průběhu šetření vedeného útvary tohoto orgánu. V tomto ohledu má Komise široký prostor pro uvážení při posuzování kvality a užitečnosti podnikem poskytnuté spolupráce, zejména pak v porovnání s přispěním ostatních podniků (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. května 2007, SGL Karbon v. Komise, C-328/05 P, Sb. rozh. s. I-3921, body 81 a 88).

182 Pro odůvodnění snížení pokuty na základě oznámení o spolupráci musí poskytnuté informace svědčit o skutečné spolupráci z jeho strany a cílem snížení pokuty je odměnit podnik za jeho přispění během správního řízení, díky němuž mohla Komise zjistit protiprávní jednání s menšími obtížemi (viz v tomto smyslu rozsudek Erste Group Bank a další v. Komise, bod 116 výše, bod 305). Jednání podniku tak musí ulehčit úlohu Komise spočívající ve zjišťování a stíhání porušení pravidel hospodářské soutěže Unie (viz rozsudek JFE Engineering a další v. Komise, bod 54 výše, bod 499, a citovaná judikatura) a svědčit o opravdovém duchu spolupráce (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 112 výše, body 395 a 396).

183 S ohledem na odůvodnění snížení nemůže Komise odhlédnout od užitečnosti poskytnuté informace, která nezbytně závisí na důkazech, které již měla k dispozici (rozsudek Tribunálu ze dne 28. dubna 2010, Gütermann a Zwicky v. Komise, T-456/05 a T-457/05, Sb. rozh. s. II-1443, bod 221).

184 Ostatně, i když je Komise povinna uvést důvody, proč se domnívá, že informace poskytnuté podniky v rámci oznámení o spolupráci jsou či nejsou přispěním odůvodňujícím snížení uložené pokuty, musí podniky, které si v tomto ohledu přejí rozhodnutí Komise zpochybnit, naproti tomu prokázat, že by Komise při neexistenci těchto informací dobrovolně poskytnutých uvedenými podniky nemohla prokázat podstatné znaky protiprávního jednání, a tedy přijmout rozhodnutí ukládající pokuty (rozsudek Erste Group Bank a další v. Komise, bod 116 výše, bod 297).

185 V oznámení o spolupráci Komise definovala podmínky, za kterých budou moci být podniky, které s ní v průběhu jejího šetření ve věci kartelové dohody spolupracují, od pokuty osvobozeny nebo zvýhodněny snížením pokuty, kterou by jinak musely uhradit.

186 Komise především uvedla, že podniky, které nesplňují podmínky, na jejichž základě by jim bylo možné poskytnout osvobození od pokut, však mohou mít nárok na snížení pokuty (bod 20 oznámení o spolupráci). Podle bodu 21 uvedeného oznámení, pro získání nároku na takové snížení „musí podnik poskytnout Komisi důkaz o předpokládaném protiprávním jednání, který představuje významnou přidanou hodnotu k důkazům, které Komise již vlastní, a musí ukončit svou účast v předpokládaném protiprávním jednání nejpozději v době předložení důkazů“.

187 Bod 22 oznámení o spolupráci krom toho upřesňuje:

„Pojem ‚přidaná hodnota‘ se vztahuje na rozsah, v němž poskytnutý důkaz posiluje svou povahou nebo obsaženými podrobnostmi schopnost Komise dokázat dotyčné skutečnosti. Při vyhodnocování Komise obvykle přikládá větší hodnotu písemným důkazům, které pocházejí z doby, k níž se vztahují, než později vypracovaným důkazům. Podobně se má obecně za to, že důkazy, které mají přímý vztah k dotyčným otázkám, mají větší hodnotu než důkazy, které s nimi souvisejí pouze nepřímo.“

188 Komise v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobkyně požádala o uplatnění oznámení o spolupráci dne 18. října 2004 poté, co byly Komisi doručeny návrhy na základě uvedeného oznámení ze strany společností Degussa (dne 20. prosince 2002), Atofina (dne 3. dubna 2003) a Lucite (dne 11. července 2003) (bod 416 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V bodě 417 odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí, že podle oznámení o spolupráci Komise přezkoumala v chronologickém pořadí, v němž byla

oznámení učiněna, přínos žalobkyně s cílem určit, zda představuje významnou přidanou hodnotu ve smyslu bodu 21 uvedeného oznámení. Na základě těchto kritérií Komise dospěla k názoru, že důkazy poskytnuté žalobkyní nepředstavovaly významnou přidanou hodnotu ve smyslu oznámení o spolupráci (bod 417 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 189 Zprvė žalobkyně v projednávané věci tvrdí, že Komise při zamítnutí jejího návrhu na snížení pokuty uplatnila nesprávné právní kritérium, když v bodě 419 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že dokumenty, které žalobkyně předložila, jí neumožnily „prokázat skutečnosti“. Žalobkyně však tvrdí, že správným kritériem podle bodu 21 oznámení o spolupráci bylo kritérium související s posílením schopnosti Komise prokázat skutečnosti.
- 190 Tento argument je neopodstatněný a je třeba jej zamítnout.
- 191 Jak bylo uvedeno v bodě 188 výše, z bodů 416 až 419 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž jasně vyplývá, že Komise správně uplatnila relevantní ustanovení oznámení o spolupráci, a to bod 21, když odkázala na kritérium „významné přidané hodnoty“ (viz bod 188 výše). Komise mimoto v dopise ze dne 11. srpna 2005, v němž žalobkyni informovala o zamítnutí jejího návrhu na snížení pokuty na tomto základě, potvrdila, že „důkazy předložené [žalobkyní] nepředstavovaly významnou přidanou hodnotu ve smyslu bodů 21 a 22 [oznámení o spolupráci]“, a Komise takto zmínila relevantní kritérium.
- 192 Zadruhé žalobkyně v podstatě tvrdí, že jí předložené důkazy splňují podmínky uložené v bodech 21 a 22 oznámení o spolupráci.
- 193 V této souvislosti je třeba připomenout, že podle judikatury citované v bodě 184 výše žalobkyni náleží, aby prokázala, zda jsou uvedené podmínky splněny. Je však třeba trvat na skutečnosti, že ač žalobkyně v žalobě všeobecně a bez předložení důkazů odkazuje na značné úsilí, které vynaložila pro účely spolupráce s Komisí, když poukázala na „velký počet dní odpracovaných odborníky v oblasti informačních technologií“ a „na více než tisíc hodin zkoumání ze strany externích poradců“, což vedlo k dobrovolnému předložení „168 dokumentů vyňatých ze zálohovacích systémů a serverů“ Komisi, její argumentace rozvinutá v rámci tohoto bodu žalobního důvodu ve skutečnosti vychází z několika dokumentů pocházejících z období protiprávního jednání, které jsou citovány v bodech 101, 104, 115 a 156 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tvrdí, že tyto dokumenty posílily tvrzení Komise a pomohly jí při šetření, jelikož je cituje v napadeném rozhodnutí a že se jedná o ojedinělé aktuální dokumenty v rámci tohoto šetření. Oznámení o spolupráci ostatně těmto aktuálním dokumentům přiznalo velkou hodnotu.
- 194 Tyto argumenty však neumožňují zpochybnit posouzení Komise.
- 195 Zprvė, interní e-mail žalobkyně, citovaný v bodě 101 odůvodnění napadeného rozhodnutí, odkazuje na dohodu o zvýšení cen pro druhé čtvrtletí roku 1998 a na zvýšení o 5 % pro formovací směsi od 1. ledna 1999 na trhu ve Spojeném království (viz poznámku pod čarou č. 27 napadeného rozhodnutí). Rovněž v dokumentech citovaných v bodě 156 odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí zvýšení cen pro druhé pololetí roku 1998. Jak však tvrdí Komise, z napadeného rozhodnutí (viz například body 155, 157 a 158 odůvodnění napadeného rozhodnutí) vyplývá, že už před tím, než jí byly tyto dokumenty doručeny, věděla o cenách a dohodách o zvýšení cen na evropské úrovni pro druhé pololetí roku 1998.
- 196 Jak žalobkyně zdůrazňuje, dokument citovaný v bodě 101 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komisi nepochybně umožňuje objasnit způsob, jak dotčené protisoutěžní schůzky probíhaly. Rovněž dokumenty citované v bodě 156 odůvodnění napadeného rozhodnutí ukazují, jak došlo ke zvýšení cen. Jedná se však jen o informace umožňující začlenit je do kontextu zvýšení cen, pro něž již Komise měla k dispozici dostatečné důkazy.
- 197 Zadruhé je ke dvěma interním e-mailům žalobkyně, citovaným v bodě 104 odůvodnění a v poznámce pod čarou č. 31 napadeného rozhodnutí, pro účely ozřejnění skutečnosti, že ke zvýšení cen vždy nedošlo (viz poznámku pod čarou č. 31 napadeného rozhodnutí), nutné uvést, že Komise před tím,

než jí byly tyto dokumenty doručeny, už o této skutečnosti věděla a měla k dispozici důkazy v tomto smyslu, jak vyplývá z několika bodů odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz například body 110, 120, 123, 125, 128, 129, 134, 140, 143, 148, 167 a 184 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Skutečnost, kterou uvedla žalobkyně, že se jedná o jediné dokumenty pocházející z období protiprávního jednání, které jsou citovány v bodě 4.2.3 napadeného rozhodnutí s názvem „Provádění a kontrola dohod o cenách“, nemůže sama o sobě prokázat jejich významnou přidanou hodnotu.

- 198 Zatřetí, protokol ze schůzky citované v bodě 115 odůvodnění napadeného rozhodnutí jen potvrzuje, že schůzka žalobkyně se společností Degussa se uskutečnila v uvedený den a informace týkající se její protisoutěžní povahy poskytla Degussa. Mimoto je třeba uvést, že v rámci této žaloby žalobkyně konkrétně tvrdí, že uvedený dokument dotčené schůzce přiznává legitimní povahu, a nemůže tedy platně tvrdit, že měl pro Komisi významnou přidanou hodnotu.
- 199 Navíc je třeba zdůraznit, že žalobkyně nepochybně posouzení Komise, podle něhož v době, kdy jí byly výše uvedené dokumenty doručeny, už měla k prokázání skutečností k dispozici dostatek rozhodujících důkazů od jiných podniků. Žalobkyně však tvrdí, že v souladu s oznámením o spolupráci otázkou není to, zda Komisi už byl k prokázání opodstatněnosti jejích tvrzení předložen „dostatek důkazů“, ale to, zda tyto důkazy toto tvrzení „posilovaly“. Podle názoru žalobkyně lze jakékoli pevné tvrzení vždy podpořit dodatečnými nebo lepšími důkazy, a zejména aktuálními dokumenty.
- 200 Tato argumentace nemůže uspět. V podstatě totiž znamená, že každý důkaz citovaný v rozhodnutí o kartelové dohodě a *a fortiori* aktuální dokument je nutné považovat za důkaz představující „významnou přidanou hodnotu“ ve smyslu oznámení o spolupráci a tedy opodstatňující snížení pokuty. Takový výsledek by však byl neslučitelný s judikaturou připomenutou v bodech 181 až 183 výše.
- 201 Z judikatury například vyplývá, že prohlášení, které pouze do určité míry potvrzuje prohlášení, které již Komise měla k dispozici, totiž neusnadňuje činnost Komise výrazným způsobem, a že tedy nemůže být dostatečné k odůvodnění snížení pokuty na základě spolupráce (viz rozsudek Gütermann a Zwicky v. Komise, bod 183 výše, bod 222 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že samotná skutečnost, že dokument má určitý význam pro Komisi, která se na něj tedy ve svém rozhodnutí odvolává, neumožňuje odůvodnit snížení pokuty na základě spolupráce.
- 202 Mimoto je třeba uvést, že žalobkyně svou argumentaci zaměřuje na znění bodu 22 oznámení o spolupráci, podle něhož je třeba ověřit, zda „předložené důkazy posilují [...] schopnost Komise prokázat dotčené skutečnosti“. Z tohoto bodu však jasně vyplývá, že definuje pojem „přidaná hodnota“ a že kritériem relevantním pro posouzení možnosti snížení pokuty, stanoveným v bodě 21 uvedeného oznámení, je kritérium „významné přidané hodnoty“. Žalobkyně se přitom ani nepokouší prokázat, jak dokumenty, na něž se odvolává, „výrazně“ zjednodušily úlohu Komise.
- 203 Z toho vyplývá, že žalobkyně neprokázala, že závěr Komise připomenutý v bodě 188 výše byl dotčen zjevně nesprávným posouzením.
- 204 Tento bod žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout.
- K odpovědnosti Komise za opožděné předložení informací ze strany žalobkyně ve srovnání s ostatními dotčenými podniky
- 205 Žalobkyně Komisi vytýká, že způsobila opožděné předložení její žádosti na základě oznámení o spolupráci.
- 206 Zaprvé tvrdí, že Komise nesplnila svou povinnost informovat ji o šetření v průběhu více než jednoho roku poté, co o něm informovala všechny ostatní účastníky kartelu.

- 207 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žalobkyně se nedovolává žádného porušení jejího práva na obhajobu vyplývajícího z údajně opožděné informace v souvislosti s šetřením. Naproti tomu v podstatě tvrdí, že její šance dosáhnout snížení pokuty byly na základě její spolupráce s Komisí ohroženy.
- 208 V této souvislosti je třeba připomenout, že první vyšetřovací opatření zaslané žalobkyni v rámci šetření, a to žádost o informace, je ze dne 29. července 2004 (viz bod 10 výše). Společnost Degussa přitom svou žádost o osvobození podala dne 20. prosince 2002 a ostatní dotčené podniky (Atofina, Barlo a Lucite) byly o šetření nezbytně informovány dne 25. března 2003, což je datum, kdy začala kontrola v jejich prostorách (viz bod 7 výše). Společnost Atofina dne 3. dubna 2003 a společnost Lucite dne 11. července 2003 navíc předložily své žádosti na základě oznámení o spolupráci, kterým bylo vyhověno (viz body 8 a 28 výše).
- 209 Situace žalobkyně se tedy liší od situace všech ostatních adresátů napadeného rozhodnutí, kteří mohli mít nárok na snížení pokuty na základě oznámení o spolupráci, jelikož k prvnímu vyšetřovacímu opatření došlo šestnáct měsíců po těchto podnicích. Jak však vyplývá z předchozích úvah (viz například bod 183 výše), okamžik podání žádosti na základě uvedeného oznámení může být rozhodující v případě budoucího snížení pokuty.
- 210 Na rozdíl od toho, co však tvrdí žalobkyně, tato úvaha nemůže vyvrátit posouzení užitečnosti její spolupráce s Komisí a vést ke snížení pokuty na tomto základě.
- 211 Na jedné straně se žalobkyně v této fázi nedovolává žádného právního pravidla, které by bylo zdrojem povinnosti Komise informovat ji osobně o šetření či provést v této souvislosti dokazování, aby mohla včas předložit zejména žádost na základě oznámení o spolupráci.
- 212 Žalobkyně mimoto na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu výslovně připustila, že stejně jako jakýkoli jiný dotčený podnik mohla včas předložit žádost na základě oznámení o spolupráci, a dále že skutečnosti ve spise prokazovaly, že už před prvním vyšetřovacím opatřením směřujícím vůči ní mohla vědět, že v odvětví metylmetakrylátů probíhalo šetření (viz též body 216 a 217 níže).
- 213 Je ostatně třeba především připomenout, že z článků 11 a 14 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního prováděcího nařízení k článkům [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. ES 13, s. 204), platného do 30. dubna 2004, a z článků 18 až 20 nařízení č. 1/2003 použitelného po tomto datu jasně vyplývá, že Komise „může“ provést vyšetřovací opatření, jako jsou žádosti o informace či kontroly. Jak tvrdí, žádné ustanovení ji nezavazuje provést tato opatření zároveň vůči všem dotčeným podnikům.
- 214 Komise v projednávané věci kromě jiného v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu potvrdila, že po obdržení dopisu společnosti Lucite ze dne 7. dubna 2003, tedy krátce po kontrolách ze dne 25. března 2003, věděla o případné účasti žalobkyně ve věci. Uvedla přitom, že z důvodu okamžité potřeby šetření nepovažovala za nezbytné kontaktovat žalobkyni v tomto okamžiku. Jelikož obchodní jednotka, která se dopustila protiprávního jednání, ICI Acrylics, byla převedena na společnost Lucite, Komise předpokládala, že tento posledně uvedený podnik mohl v této fázi nejlépe odpovídat na otázky týkající se kartelu, protože měl přístup k dotčeným dokumentům a zaměstnancům.
- 215 Jelikož toto posouzení žalobkyně na jednání nezpochybnila, jeví se tedy, že rozhodnutí neprovést vyšetřovací opatření ve vztahu k žalobkyni před 29. červencem 2004 se zakládalo na objektivních skutečnostech.
- 216 Na druhé straně Komise v každém případě v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu předložila dva dokumenty prokazující, že dotčené šetření Komise zveřejnila dne 14. dubna 2003 a společnost Lucite je zveřejnila dne 17. června 2003, tedy před tím, než společnost Lucite podala svou žádost na základě oznámení o spolupráci dne 11. července 2003, a tedy mnohem dříve, než žalobkyně podala dne 18. října 2004 svou žádost za tímto účelem.

- 217 Za těchto podmínek žalobkyně nemůže tvrdit, že opožděné předložení její žádosti na základě oznámení o spolupráci bylo zapříčiněno právě jednáním Komise. Žalobkyně ostatně na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu připustila, a to vzhledem k výše uvedeným dokumentům, že o probíhajícím šetření mohla vědět. Prohlásila tedy, že její výhrady vůči Komisi se následně zaměřily spíše na způsob, jakým Komise jednala v rámci svých kontaktů se společnostmi Lucite (viz body 219 a následující níže).
- 218 Z toho vyplývá, že argumentaci založenou na údajně opožděné informaci o šetření je třeba zamítnout.
- 219 Žalobkyně Komisi vytýká, že společnost Lucite informovala o tom, že nevěděla o šetření a nedoporučila společnosti Lucite, aby ji o tom informovala.
- 220 Žalobkyně mimoto na jednání tvrdila, že způsob, jímž Komise jednala v rámci svých kontaktů se společnostmi Lucite, konkrétně v dopise ze dne 8. května 2003 adresovaném tomuto podniku, představoval porušení zásad řádné správy a rovnosti zacházení. Komise totiž informovala společnost Lucite, že žalobkyně ještě nepodala žádost na základě oznámení o spolupráci a porušila tak rovnost mezi dotčenými podniky, a to v souvislosti s uplatněním uvedeného oznámení. Žalobkyně, která se opírá o řešení, k němuž dospěl Tribunál v rozsudku Hoechst v. Komise, bod 148 výše, požaduje z důvodu porušení výše uvedených zásad snížení pokuty.
- 221 V tomto kontextu je třeba nejprve uvést, že žalobkyně se ve svých písemnostech v této souvislosti výslovně nedovolávala porušení zásad řádné správy a rovného zacházení. Značně však kritizovala způsob, jakým Komise jednala v rámci svých kontaktů se společnostmi Lucite, a zejména uvedla, že jednání Komise zapříčinilo, že „nebyla o šetření informována za stejných podmínek jako ostatní účastníci kartelové dohody“ a že Komise „zasahovala do toho, kdo bude první, v [její] neprospěch“. Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že argumentace uvedená na jednání představuje rozšíření důvodu uvedeného v návrhu na zahájení řízení, které má s tímto důvodem úzkou spojitost, a musí být tedy prohlášena za přípustnou podle článku 48 jednacího řádu Tribunálu (viz v tomto smyslu usnesení předsedy třetího senátu Soudního dvora ze dne 13. listopadu 2001, Dürbeck v. Komise, C-430/00 P, Recueil, s. I-8547, bod 17; rozsudek Soudního dvora ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, Sb. rozh. s. I-6351, body 278 a 279, a rozsudek Tribunálu ze dne 21. března 2002, Joynson v. Komise, T-231/99, Recueil, s. II-2085, bod 156), jak žalobkyně tvrdila na jednání. Komise, která byla vyzvána předložit svá vyjádření k tomuto bodu, navíc nevznesla žádnou námitku ohledně přípustnosti této argumentace.
- 222 Dále je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury v případech, kdy unijní orgány disponují prostorem pro uvážení, aby mohly plnit své funkce, má dodržení záruk přiznaných unijním právním řádem ve správních řízeních tím zásadnější význam. Mezi tyto záruky patří zejména povinnost příslušného orgánu důkladně a nestranně přezkoumat všechny relevantní okolnosti projednávané věci (rozsudky Soudního dvora ze dne 21. listopadu 1991, Technische Universität München, C-269/90, Recueil, s. I-5469, bod 14, a Tribunálu ze dne 24. ledna 1992, La Cinq v. Komise, T-44/90, Recueil, s. II-1, bod 86). Tato povinnost vyplývá ze zásady řádné správy (viz v tomto smyslu rozsudky Volkswagen v. Komise, bod 53 výše, bod 269, a Hoechst v. Komise, bod 148 výše, bod 129).
- 223 V případě rovného zacházení Komise nemůže v rámci posouzení spolupráce poskytnuté podniky přehlížet tuto obecnou zásadu práva Společenství, která je podle ustálené judikatury porušena pouze tehdy, je-li se srovnatelnými situacemi zacházeno odlišně nebo s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek Hoechst v. Komise, bod 148 výše, bod 130 a citovaná judikatura).
- 224 Je tedy třeba přezkoumat jednání Komise v rámci jejích kontaktů se společnostmi Lucite, a to s ohledem na tyto zásady.
- 225 Argumentace žalobkyně k tomuto bodu vychází z korespondence mezi Komisí a společnostmi Lucite v průběhu správního řízení.

226 Společnost Lucite dopisem ze dne 7. dubna 2003, tedy krátce po kontrole ze dne 25. března 2003 a před podáním své žádosti na základě oznámení o spolupráci, nejprve informovala Komisi, že žalobkyně byla vlastníkem „business under investigation“ v průběhu převážné části období uvedeného v rozhodnutí o nařízení kontroly ze dne 17. března 2003 a tvrdila, že její případná odpovědnost by se mohla týkat pouze období od října 1999. Následně společnost Lucite položila otázku, zda „Komise kontaktovala ICI plc či to zamýšlela učinit v rámci svého šetření“. Upřesnila, že „v případě záporné odpovědi bude požadovat od Komise potvrzení, pokud jde o to, zda by měla nejmenší připomínky k tomu, aby kontaktovala ICI PLC a včas jí poskytla přístup ke svým zaměstnancům a dokumentům týkajícím ICI Acrylics, aby jí umožnila připravit si svou obhajobu“.

227 V dopise ze dne 8. května 2003 vedoucí oddělení pověřený věcí odpověděl takto:

„[...] Chtěl bych Vás informovat, že se nevyjádříme k otázce, zda se má společnost Lucite zkontaktovat s ICI plc. Rád bych však nasměroval Vaši pozornost ke skutečnosti, že v této věci už bylo podmíněně osvobození přiznáno a že v důsledku toho další společnosti, které jsou účastníky jednání, mohou požádat o shovívavost jen na základě oznámení [o spolupráci]. Kromě toho shovívavost lze přiznat pouze konkrétnímu podniku. Společná žádost o shovívání ze strany dvou či tří společností tedy není možná [...]“.

228 Komise podle žalobkyně ve výše uvedeném dopise informovala společnost Lucite, že žalobkyně o šetření nevěděla. Navíc uvádí, že společnost Lucite se domnívala, že ji Komise v dopise a při pozdější ústní výměně názorů varovala před kontaktováním žalobkyně.

229 Na podporu tohoto výkladu žalobkyně rovněž uvádí pozdější písemná vyjádření společnosti Lucite, k nimž došlo poté, co společnost Lucite podala žádost na základě oznámení o spolupráci, a sice dne 11. července 2003, a poté, co Komise na základě žádosti o informace ze dne 29. dubna 2004 formálně informovala žalobkyni o šetření (viz bod 10 výše).

230 V e-mailu ze dne 12. srpna 2004 adresovaném žalobkyni tak advokát společnosti Lucite zejména uvedl: „[j]ak jsem uvedl v průběhu našeho rozhovoru, v průběhu šetření byly předloženy připomínky, z nichž vyplývá, že Komise si nepřála, aby společnost Lucite diskutovala o dané věci s ICI“.

231 Stejně tak žalobkyně vychází z e-mailu ze dne 3. září 2004, který advokát společnosti Lucite adresoval úředníku Komise pověřenému touto věcí, v němž uvedl, že „ICI požadovala od společnosti Lucite určité dokumenty, jakož i její pomoc, což však společnost Lucite nebyla smluvně povinná poskytnout“. Společnost Lucite mimoto upřesnila, že „byla při vyhovění takovýmto žádostem bez písemného potvrzení Komise zdrženlivá, zejména s přihlédnutím k [její] žádosti [...] směřující ke snížení [...] pokuty“, a že to tedy bylo „zčásti z důvodu dojmu, který nabyla na základě telefonických hovorů a předchozích kontaktů s Komisí v tom smyslu, že Komise nekontaktovala ICI a nepřála si, aby tak učinila [sama společnost Lucite] (ačkoliv Komise ve svém dopise ze dne 8. května 2003 formálně uvedla, že k této otázce nezaujala stanovisko)“.

232 V dopise ze dne 7. září 2004 adresovaném společnosti Lucite Komise uvedla, že nemá námitky vůči tomu, aby společnost Lucite poskytla žalobkyni přístup ke svým zaměstnancům a dokumentům. Zároveň důrazně popřela, že dala společnosti Lucite jakýkoli pokyn týkající se kontaktů se žalobkyní.

233 Konečně společnost Lucite v reakci na tento posledně uvedený dopis v dopise ze dne 7. září 2004 adresovaném Komisi nejprve připomněla obsah dopisu Komise ze dne 8. května 2003 a následně uvedla toto:

„V průběhu telefonických rozhovorů a výměny písemností s Komisí (které můžeme v případě potřeby podrobně uvést) bylo společnosti Lucite jasné, že se Komise rozhodla ICI plc zatím nekontaktovat.“

Vzhledem k těmto faktorům a v duchu úplné a systematické spolupráce při šetření Komise na základě oznámení [o spolupráci] společnost Lucite dospěla k závěru, jenž je podle našeho názoru závěrem v tom smyslu, že Komise by neuvítala navázání kontaktu společnosti Lucite s ICI plc v rámci dotčeného šetření, i když, jak jste zdůraznili ve svém dnešním dopise, Komise nevydala k této otázce formální ‚pokyn‘.“

- 234 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně (viz bod 220 výše), výše uvedená komunikace, a zejména dopis Komise ze dne 8. května 2003, neumožňují konstatovat, že Komise jednala v rozporu se zásadami řádné správy a rovného zacházení.
- 235 Konkrétně z této komunikace jasně vyplývá, jak správně tvrdí Komise, že společnosti Lucite nedala žádný formální pokyn ohledně možnosti kontaktovat žalobkyni v souvislosti se šetřením. V dopise ze dne 8. května 2003 totiž výslovně potvrdila, že k této otázce nezaujala stanovisko. Kromě toho sama společnost Lucite ve svých písemnostech připouští, že Komise takový pokyn nevydala a odkazuje jen na „dojem“, podle něhož by Komise „neuvítala navázání kontaktu [mezi ní a] [žalobkyní]“.
- 236 Ostatně všeobecný odkaz společnosti Lucite na telefonické rozhovory anebo další kontakty s Komisí (viz body 231 a 233 výše) nepostačují k tomu, aby vzhledem k námitce Komise (viz bod 232 výše) a při neexistenci dalších důkazů prokázali, že takové pokyny byly skutečně vydány.
- 237 Stejně tak Komise společnosti Lucite na rozdíl od toho, co uvádí žalobkyně, neoznámila, zda již kontaktovala žalobkyni v souvislosti se šetřením anebo zda již žalobkyně podala žádost na základě oznámení o spolupráci.
- 238 Společnost Lucite jistě mohla oprávněně chápat znění dopisu ze dne 8. května 2003 v tom smyslu, že nebylo v jejím zájmu, aby v souvislosti s šetřením kontaktovala žalobkyni s cílem poskytnout jí přístup ke svým zaměstnancům a dokumentům týkajícím se ICI Acrylics, aby jí umožnila připravit si svou obhajobu. Komise se totiž neomezila na tvrzení, že k této otázce „nezaujala stanovisko“, ale ve svém dopise následně uvedla podmínky, za nichž mohla mít společnost Lucite nárok na snížení pokuty, a zdůraznila, že shovívavost lze poskytnout pouze jednomu konkrétnímu podniku. Na tomto základě mohla společnost Lucite též předpokládat, že žalobkyně v této fázi nevěděla o šetření a nepředložila žádost o shovívavost.
- 239 Kromě toho pozdější písemná vyjádření společnosti Lucite (viz body 230, 231 a 233 výše) jasně potvrzují, že skutečně takto pochopila stanovisko, které Komise vyjádřila ve svém dopise ze dne 8. května 2003.
- 240 Z těchto úvah však nelze dovodit závěr, že došlo k porušení zásad uvedených žalobkyní.
- 241 Žalobkyně totiž nezpochybňuje posouzení Komise uvedené v dopise ze dne 8. května 2003, podle něhož lze shovívavost poskytnout jen jednomu konkrétnímu podniku a že společná žádost o shovívavost ze strany dvou podniků tak nebyla možná. Je tedy třeba konstatovat, že Komise v tomto dopise pouze informovala společnost Lucite o podrobných pravidlech pro použití oznámení o spolupráci.
- 242 Avšak vzhledem ke znění uvedeného oznámení sama společnost Lucite musela tušit, že navázání kontaktu se žalobkyní mohlo případně negativně ovlivnit její šance získat snížení pokuty. To ostatně vyplývá z jejího dopisu ze dne 7. dubna 2003 (viz bod 226 výše), v němž konkrétně požaduje stanovisko Komise k této otázce. Stejně tak vzhledem k logice vlastního oznámení o spolupráci, která podněcuje každý podnik, aby spolupracoval s Komisí dříve než ostatní dotčené podniky, a analyzoval svou strategii v rámci šetření, musela společnost Lucite v každém případě vycházet z předpokladu, že žalobkyně byla, pokud jde o shovívavost, jejím potenciálním konkurentem v „tom, kdo bude první“.
- 243 Za těchto okolností nelze tvrdit, že Komise na základě výše uvedených kontaktů se společností Lucite „zasahovala do toho, kdo bude první, v neprospěch [žalobkyně]“, jak tvrdí žalobkyně (viz bod 221 výše). Společnost Lucite totiž mohla vzhledem k oznámení o spolupráci přiměřeně vědět o informacích, které jí byly poskytnuty.

- 244 Rozhodnutí společnosti Lucite nekontaktovat žalobkyni v souvislosti se šetřením je tedy třeba považovat za výsledek představy jejího vlastního zájmu, který měla sama tato společnost, s ohledem na oznámení o spolupráci. Z předcházejících úvah vyplývá, že pouze tehdy, kdyby Komise společnosti Lucite výslovně povolila kontaktovat žalobkyni s tím, že by jí zaručila, že to nebude mít vliv na její šance v oblasti spolupráce, by mohlo být rozhodnutí společnosti Lucite odlišné. Žalobkyně přitom netvrdí, že Komise byla povinna poskytnout společnost Lucite takové záruky s ohledem na zásady řádné správy a rovného zacházení, na něž se odvolává, anebo krom toho na oznámení o spolupráci.
- 245 Okolnosti projednávané věci se tak jasně odlišují od okolností věci, v níž byl vydán rozsudek Hoechst v. Komise, bod 148 výše, jehož se žalobkyně dovolává a v němž porušení zásad řádné správy a rovného zacházení vyplývalo z vyjádření, která otevřeně diskriminovala dotčenou společnost při uplatnění oznámení o spolupráci (viz v tomto smyslu rozsudek Hoechst v. Komise, bod 148 výše, bod 136). Jak vyplývá z výše uvedených úvah, není prokázáno, že v projednávané věci se jedná o takovou situaci.
- 246 Argumentaci žalobkyně, založenou na porušení zásad řádné správy a rovného zacházení, je tedy třeba zamítnout.
- 247 Žalobkyně se navíc nemůže účinně odvolávat na jednání Komise v rámci jejích kontaktů se společností Lucite, aby zpochybnila způsob, jakým bylo v napadeném rozhodnutí vůči ní uplatněno oznámení o spolupráci.
- 248 Je totiž třeba uvést, že uplatnění oznámení o spolupráci vychází z posuzování objektivní užitečnosti důkazů oznámených pro účely odhalení a prokázání protiprávního jednání, a dále, že má za cíl podnitit účastníky kartelové dohody, aby s Komisí spontánně spolupracovali. Komise přitom nemůže být považována za odpovědnou ani za omezenou spolupráci žalobkyně ani za to, že tato spolupráce byla opožděná. Tyto skutečnosti se přitom připisují žalobkyni samé, jak vyplývá ze spisu, a případně objektivní skutkové situaci, v níž se nacházela v důsledku převodu ICI Acrylics na společnost Lucite. Konkrétně je třeba připomenout, že žalobkyně v projednávané věci připustila, že o šetření mohla vědět přinejmenším ode dne 14. dubna 2003 (viz body 212, 216 a 217 výše).
- 249 Kromě toho se prokázalo, že by napadené rozhodnutí mělo v této otázce odlišný obsah, kdyby se Komise ve svém dopise ze dne 8. května 2003 omezila pouze na to, že by nezaujala stanovisko k žádosti společnosti Lucite. Konkrétně je třeba připomenout, že žalobkyně nezpochybňuje posouzení Komise uvedené v jejím dopise ze dne 8. května 2003, podle něhož společná žádost na tomto základě ze strany žalobkyně a společnosti Lucite nebyla v žádném případě možná.
- 250 Z toho vyplývá, že první část žalobního důvodu je třeba zamítnout v rozsahu, v němž je jejím cílem podpořit návrh na zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí.

Ke druhé části žalobního důvodu týkající se zamítnutí uznat zásluhy spolupráce žalobkyně nad rámec působnosti oznámení o spolupráci

- 251 Žalobkyně podpůrně uvádí, že měla právo na snížení pokuty nad rámec působnosti oznámení o spolupráci, a to na základě rozsáhlé dobrovolné spolupráce, kterou poskytla v průběhu šetření. Žalobkyně má za to, že poskytla účinnou a užitečnou spolupráci, když poskytla takové informace, které jsou nad rámec toho, co Komise požadovala podle článku 18 nařízení č. 1/2003, jako jsou zejména skutečnosti svědčící v její neprospěch, které byly vůči ní citovány v napadeném rozhodnutí, pokud se jedná o pevné desky z PMMA.
- 252 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Komise v bodě 3 šesté odrážce pokynů stanovila polehčující okolnost vztahující se k účinné spolupráci podniku při řízení mimo oblast působnosti oznámení o spolupráci.

- 253 Komise v bodě 392 odůvodnění napadeného rozhodnutí v projednávané věci konstatovala, že na základě výše uvedeného ustanovení přezkoumala, zda jí spolupráce s jedním z dotyčných podniků umožnila snadněji konstatovat protiprávní jednání. Komise měla v bodě 393 odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že s ohledem na rozsah a velmi omezenou hodnotu jejich spolupráce a s ohledem na jejich zpochybnění skutkových okolností mimo rámec této omezené spolupráce neexistuje žádná další okolnost, jež by vedla ke snížení pokut mimo oblast působnosti oznámení o spolupráci, které může být v případech tajných kartelových dohod v každém případě pouze výjimečné.
- 254 V souvislosti s tímto posledním bodem Komise citovala své rozhodnutí C(2005) 4012 final ze dne 20. října 2005 v řízení podle čl. 81 odst. 1 [ES] (Věc COMP/C.38.281/B.2 – Surový tabák – Itálie), v němž odňala podmíněné osvobození, které bylo poskytnuto podniku z důvodu, že tento podnik později nesplnil povinnost spolupráce, kterou měl na základě oznámení o spolupráci. Komise však tomuto podniku přiznala snížení pokuty na základě polehčujících okolností ve smyslu pokynů, aby tak zohlednila jeho podstatný přínos při jejím šetření.
- 255 Ostatně konkrétně o žalobkyni Komise též v bodě 419 odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdila, že nesplnila podmínky k tomu, aby měla nárok na snížení pokuty na základě spolupráce nad rámec působnosti oznámení o spolupráci.
- 256 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že posouzení Komise je nesprávné v rozsahu, v němž Komise omezila možnost snížit pokutu nad rámec oznámení o spolupráci na „výjimečné okolnosti“ (bod 393 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 257 Tento argument je třeba zamítnout.
- 258 Uplatnění bodu 3 šesté odrážky pokynů totiž ve svém důsledku nemůže zbavit oznámení o spolupráci jeho užitečného účinku. Z uvedeného oznámení přitom jasně vyplývá, že stanoví rámec pro odměňování podniků, které se účastnily nebo účastní na tajných kartelech, jež mají dopad na úrovni Unie, za jejich spolupráci při šetření vedeném Komisí. Z toho vyplývá, že podnikům může být za jejich spolupráci pokuta snížena, jen když splní podmínky stanovené uvedeným oznámením.
- 259 Navíc je třeba zdůraznit, že žalobkyně podala žádost na základě oznámení o spolupráci a že její spolupráce patří do jeho působnosti, tato žádost však byla považována za nedostačující k odůvodnění snížení pokuty. Projednávaná věc se tedy jasně odlišuje od věci, v níž byl vydán rozsudek Tribunálu ze dne 9. července 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise (T-224/00, Sb. rozh. s. II-2597), jehož se dovolává žalobkyně. V této poslední uvedené věci totiž dotčený podnik poskytl Komisi informace týkající se úkonů, v jejichž případech každopádně nemusel uhradit pokutu a které tedy podle Tribunálu nepatřily do působnosti oznámení o spolupráci. Za těchto okolností Tribunál zastával názor, že uvedený podnik si však zaslouhoval snížení pokuty na základě bodu 3 šesté odrážky pokynů zejména s ohledem na skutečnost, že jeho spolupráce umožnila Komisi prokázat delší dobu trvání protiprávního jednání (výše citovaný rozsudek Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, body 294 až 298, 306 a 311). Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy Tribunál v tomto rozsudku nepřipustil, že spolupráce podniku může být odměněna, i když nesplnil kritérium významné přidané hodnoty ve smyslu oznámení o spolupráci.
- 260 Navíc je rovněž třeba zamítnout argument žalobkyně, podle něhož by snížení pokuty bylo v podstatě odůvodněno pouze z toho důvodu, že podnik oznámí takové informace, které jdou nad rámec těch, jejichž předložení může Komise vyžadovat na základě článku 18 nařízení č. 1/2003, jako jsou zejména skutečnosti svědčící v jeho neprospěch.
- 261 Je pravda, že bylo rozhodnuto, že spolupráce podniku v šetření neposkytuje nárok na žádné snížení pokuty, jestliže tato spolupráce nepřekročila rámec povinností, které pro něj vyplývají z článku 18 nařízení č. 1/2003 (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 10. března 1992, Solvay v. Komise, T-12/89, Recueil, s. II-907, body 341 a 342, a Groupe Danone v. Komise, bod 61 výše, bod 451).

Nicméně opak není nezbytně pravdou. Dokonce i skutečnosti svědčící v neprospěch mohou mít pro Komisi omezenou užitečnost, zejména ve vztahu k předchozímu příspěví ostatních podniků. Užitečnost informace představuje rozhodnou okolnost v rámci posouzení snížení pokuty na základě spolupráce s Komisí (viz judikaturu citovanou v bodech 181 až 183 výše).

- 262 Z toho vyplývá, že Komise měla oprávněně za to, že uplatnění bodu 3 šesté odrážky pokynů musí být v případech tajných kartelů pouze výjimečné.
- 263 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že kritérium „výjimečných okolností“ bylo v projednávaném případě každopádně splněno. Upřesňuje, že vyvinula značné úsilí k předložení aktuálních dokumentů, které byly později citovány v napadeném rozhodnutí, a to navzdory tomu, že společnost ICI Acrylics prodala pět let před zahájením šetření, že nevěděla o žádné z předmětných skutkových okolností a byla vyloučena z šetření až do jeho pozdního stádia a byla v rámci postupu spolupráce znevýhodněna „bez legitimního důvodu“.
- 264 V tomto ohledu postačuje uvést, jak vyplývá z výše uvedených úvah, že žalobkyně nevyvrátila posouzení Komise, podle něhož z celkového počtu 168 dokumentů, které jí poskytla, byly některé užitečné pouze jako obecné informace, například dokumenty o některých aspektech uplatnění kartelové dohody, avšak žádný z těchto dokumentů Komisi neumožnil prokázat skutečnosti s přihlédnutím k informacím, které již měla k dispozici (bod 419 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 265 Při odpovědi na otázku, zda okolnosti projednávané věci jsou „výjimečné“ v rozsahu, který by odůvodnil snížení pokuty nad rámec působnosti oznámení o spolupráci, nelze nepřihlédnout ke kvalitě a objektivní užitečnosti informací, které byly poskytnuty pro účely šetření (viz v tomto smyslu judikaturu připomenutou v bodech 181 až 183 výše).
- 266 Z předchozích úvah však vyplývá, že užitečnost informací poskytnutých žalobkyní byla velmi omezená, neboť Komisi neumožnily prokázat zejména existenci, rozsah a dobu trvání protiprávního jednání (viz v tomto smyslu a *per analogiam* rozsudek Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, bod 259 výše, body 302 a 311).
- 267 Za těchto podmínek nemohou skutečnosti dovolávané žalobkyní a převzaté v bodě 263 výše odůvodnit snížení pokuty na základě spolupráce s Komisí. Je ostatně třeba připomenout, že žalobkyně nesprávně tvrdí, že opožděné podání její žádosti na základě oznámení o spolupráci bylo možno přičíst jednání Komise (viz body 212, 216 a 217 výše).
- 268 Konečně je třeba přezkoumat tvrzení žalobkyně, podle něhož Komise tím, že odmítla vzít v úvahu její spolupráci, porušila zásadu rovného zacházení, neboť se žalobkyní zacházela stejně jako s účastníky kartelové dohody, kteří nespolupracovali, i když se nenacházeli v obdobných situacích.
- 269 V tomto ohledu je třeba rovněž připomenout, že Komise v rámci posouzení spolupráce poskytnuté podniky nemůže přehlédnout zásadu rovného zacházení (Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, bod 259 výše, bod 308 a citovaná judikatura).
- 270 Tato zásada vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz zejména rozsudek Soudního dvora ze dne 11. září 2007, Lindorfer v. Rada, C-227/04 P, Sb. rozh. s. I-6767, bod 63, a citovaná judikatura).
- 271 Žalobkyně v projednávané věci neprokazuje porušení této zásady.
- 272 Žalobkyně nezpochybňuje tvrzení Komise, podle něhož s ní Komise zacházela stejně jako se všemi ostatními účastníky kartelové dohody, kteří předložili žádost na základě oznámení o spolupráci, když hodnotila důkazy, které každý z nich poskytl.

- 273 Dále žalobkyně neprokázala, že se nacházela v jiné situaci než společnost Barlo, jediný adresát napadeného rozhodnutí, který tuto žádost nepředložil, a jemuž – stejně jako žalobkyni – nebyla snížena pokuta na základě spolupráce s Komisí. Naopak ze spisu vyplývá, že žalobkyně, stejně jako společnost Barlo, neposkytla informace, jejichž užitečnost by odůvodnila snížení pokuty. Je tedy třeba konstatovat, že se nacházela ve srovnatelné situaci jako společnost Barlo, a to s přihlédnutím k cíli sledovanému snížením pokuty, jehož se v rámci tohoto žalobního důvodu domáhá, a že z tohoto důvodu se s ní zacházelo stejně.
- 274 Navíc pro případ potřeby z rozsudku Tribunálu ze dne 30. listopadu 2011, Quinn Barlo a další v. Komise (T-208/06, Sb. rozh. s. II-7953, bod 274) vyplývá, že společnost Barlo též v určitém rozsahu spolupracovala s Komisí, aniž tato spolupráce odůvodnila snížení pokuty.
- 275 Z toho vyplývá, že druhou část žalobního důvodu je třeba zamítnout v rozsahu, v němž směřuje k podpoře návrhu na zrušení článku 2 napadeného rozhodnutí.
- 276 Z předcházejících důvodů výše uvedené skutečnosti, které žalobkyně vznesla v rámci pátého žalobního důvodu, neumožňují odůvodnit snížení pokuty na základě její spolupráce s Komisí v rámci výkonu pravomoci soudního přezkumu Tribunálu v plné jurisdikci.
- 277 Vzhledem k předchozím úvahám je nutné zamítnout pátý žalobní důvod v plném rozsahu.

K šestému žalobnímu důvodu vznesenému na jednání z důvodu pravomoci soudního přezkumu Tribunálu v plné jurisdikci vycházejícímu z nepřiměřené délky řízení

- 278 Žalobkyně tvrdí, že celková délka správního a soudního řízení překračuje přiměřenou lhůtu, což je v rozporu s jejími základními právy zakotvenými zejména v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950. Uvádí totiž, že první opatření, které bylo vůči ní přijato v rámci této věci, je ze dne 29. července 2004, a že v den jednání, dne 8. listopadu 2011, ještě čekala na rozsudek Tribunálu.
- 279 Žalobkyně navíc obzvláště kritizuje délku řízení před Tribunálem v období od konce písemné části řízení do rozhodnutí o zahájení ústní části řízení. Tvrdí, že neví o okolnostech, které mohly tuto délku odůvodnit.
- 280 V důsledku toho žalobkyně, která vychází z rozsudku Baustahlgewebe v. Komise, bod 53 výše, a ze stanoviska generální advokátky J. Kokott přecházejícího rozsudkům Soudního dvora ze dne 25. října 2011, Solvay v. Komise (C-109/10 P, Sb. rozh. s. I-10329) a Solvay v. Komise (C-110/10 P, Sb. rozh. s. I-10439), tvrdí, že nepřiměřená délka řízení by měla vést ke snížení pokuty, která jí byla uložena v napadeném rozhodnutí.
- 281 Komise tvrdí, že existují okolnosti, které mohou délku řízení odůvodnit. V každém případě zdůrazňuje skutečnost, že tento žalobní důvod nemůže směřovat proti napadenému rozhodnutí a že délku správního řízení nelze považovat za nepřiměřenou. Poukazuje ostatně na nejasnost argumentů žalobkyně.
- 282 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod stanoví, že každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.
- 283 Jakožto obecná zásada unijního práva je toto právo použitelné v rámci soudní žaloby proti rozhodnutí Komise. Dotčené právo bylo ostatně potvrzeno v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie, vyhlášené dne 7. prosince 2000 v Nice (Úř. věst. C 364, s. 1), jenž se vztahuje k zásadě účinné soudní ochrany (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise, C-385/07 P, Sb. rozh. s. I-6155, body 178 a 179, a citovaná judikatura).

- 284 Podle ustálené judikatury je mimoto zásada přiměřené lhůty rovněž použitelná v rámci správních řízení před Komisí v oblasti politiky hospodářské soutěže (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. září 2006, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise*, C-105/04 P, Sb. rozh. s. I-8725, bod 35, a citovaná judikatura). Tato zásada byla opětovně potvrzena v čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie, podle něhož má každý právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě.
- 285 Článek 41 odst. 1 a čl. 47 druhý pododstavec Listiny základních práv Evropské unie obsahují pouze dva projevy téže procesně právní zásady, a sice že osoby jako subjekty práva mohou očekávat vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
- 286 Žalobkyně, která se v projednávané věci dovolává porušení uvedené zásady, netvrdí, že délka řízení měla nějaký vliv na obsah napadeného rozhodnutí nebo že mohla ovlivnit řešení tohoto sporu. Konkrétně netvrdí, že uvedená délka měla jakýkoli účinek na její možnosti obhajoby, ať už v průběhu správního, či soudního řízení. Nenavrhuje ani zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu údajného porušení.
- 287 Naproti tomu žalobkyně žádá Tribunál, aby zohlednil nepřiměřenou délku řízení v rámci své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci a aby snížil pokuty z tohoto důvodu stejně jako Soudní dvůr v rozsudku *Baustahlgewebe v. Komise*, bod 53 výše.
- 288 Je třeba připomenout, že věc, ve které byl vydán rozsudek *Baustahlgewebe v. Komise*, bod 53 výše, jehož se dovolává žalobkyně, se týká kasačního opravného prostředku směřujícímu proti rozsudku Tribunálu, který uložil navrhovatelce v rámci pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci, kterou za tímto účelem disponuje, pokutu za porušení pravidel hospodářské soutěže, a pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci může využít i samotný Soudní dvůr, když takový rozsudek Tribunálu zruší a rozhodne o žalobě (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. září 2008, *FIAMM a další v. Rada a Komise*, C-120/06 P a C-121/06 P, Sb. rozh. s. I-6513, bod 206).
- 289 V bodě 33 rozsudku *Baustahlgewebe v. Komise*, bod 53 výše, Soudní dvůr v tomto ohledu připomněl právo navrhovatelky na spravedlivý proces v přiměřené lhůtě, zejména právo na to, aby bylo rozhodnuto o opodstatněnosti obvinění z porušení práva hospodářské soutěže, které proti ní vznesla Komise, a pokut, které jí byly v tomto ohledu uloženy (rozsudek *FIAMM a další v. Rada a Komise*, bod 288 výše, bod 207).
- 290 Soudní dvůr konstatoval, že taková lhůta byla v projednávaném případě Tribunálem překročena, a rozhodl, z důvodů hospodárnosti řízení a za účelem zajištění okamžité a účinné nápravy této vady řízení, že zrušení a změna rozsudku Tribunálu, které se omezují pouze na otázku stanovení výše pokuty, umožňují v projednávaném případě poskytnutí požadovaného spravedlivého odškodnění (rozsudky *Baustahlgewebe v. Komise*, bod 53 výše, body 47, 48 a 141, a *FIAMM a další v. Rada a Komise*, bod 288 výše, bod 208).
- 291 Je třeba konstatovat, že toto řešení se *per analogiam* uplatní na projednávanou věc.
- 292 Je totiž třeba připomenout, že Tribunál má v projednávané věci pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci na základě článku 31 nařízení č. 1/2003 podle článku 261 SFEU a že jsou mu navíc v tomto smyslu předložena návrhová žádání žalobkyně.
- 293 Jak již bylo v této souvislosti rozhodnuto, uvedená pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci jej opravňuje k tomu, aby s přihlédnutím ke všem skutkovým okolnostem napadený akt změnil, aniž jej zruší, za účelem úpravy například výše uložené pokuty (rozsudky *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, bod 97 výše, bod 692; *Prym a Prym Consumer v. Komise*, bod 112 výše, bod 86, a *JFE Engineering a další v. Komise*, bod 54 výše, bod 577).

- 294 Jestliže by v projednávané věci bylo nutné konstatovat porušení zásady přiměřené lhůty, a to případně i kvůli délce soudního řízení před Tribunálem, mohl by tento soud na základě změny napadeného rozhodnutí zavázat žalobkyni k úhradě částky, kterou by z důvodu nepřiměřené délky řízení mohl případně snížit o toto spravedlivé odškodnění (viz v tomto smyslu a *per analogiam* rozsudek FIAMM a další v. Rada a Komise, bod 288 výše, bod 210).
- 295 Takový výkon pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci se vyžaduje zejména z důvodu hospodárnosti řízení a s cílem zaručit okamžitou a účinnou nápravu takového porušení zásady přiměřené lhůty (viz v tomto smyslu a *per analogiam* rozsudek Baustahlgewebe v. Komise, bod 53 výše, bod 48).
- 296 Z toho vyplývá, že Tribunál má v projednávané věci pravomoc rozhodnout o výslovné žádosti žalobkyně směřující ke snížení pokuty z důvodu nepřiměřené délky řízení, a to i vzhledem k tomu, že se týká délky řízení před tímto soudem [viz v tomto smyslu rovněž stanovisko generální advokátky J. Kokott, bod 280 výše, body 243 a 275 (věc C-109/10 P) a body 86 a 118 (věc C-110/10 P)].
- 297 Mimoto je třeba zdůraznit skutečnost, že předmětem tohoto žalobního důvodu je celková délka řízení týkajícího se žalobkyně, a to délka správního řízení společně s délkou soudního řízení. Za těchto podmínek, i když byl daný žalobní důvod uveden až v průběhu jednání, nelze jej považovat za nepřípustný z důvodu opožděného podání, a to i v rozsahu, v němž se týká délky správního řízení. Celková délka řízení je totiž novou skutkovou okolností, která podle čl. 48 odst. 2 jednacího řádu odůvodňuje předložení uvedeného žalobního důvodu v průběhu řízení.
- 298 V tomto ohledu je třeba připomenout, že délka řízení, kterou žalobkyně kritizuje, zahrnovala období od 29. července 2004, tedy od data prvního vyšetřovacího opatření adresovaného žalobkyni v rámci šetření vedeného Komisí, do 8. listopadu 2011, tedy dne jednání v projednávané věci. Řízení tedy trvalo přibližně sedm let a čtyři měsíce.
- 299 Přiměřený charakter této lhůty je nezbytné posuzovat v závislosti na okolnostech vlastních každé věci, zejména v závislosti na významu sporu pro dotčenou osobu, složitosti věci, jakož i chování žalobce a příslušných orgánů (rozsudky Baustahlgewebe v. Komise, bod 53 výše, bod 29, a FIAMM a další v. Rada a Komise, bod 288 výše, bod 212).
- 300 Je třeba uvést, že tato celková délka, kterou žalobkyně kritizuje, se dělí na dvě jasně odlišné fáze, a sice správní řízení před Komisí a soudní řízení před Tribunálem.
- 301 Zaprvé je ke správnímu řízení třeba uvést, že žalobkyně nevysvětlila, proč by jeho délka jako taková měla být považována za nepřiměřenou.
- 302 Uvedená délka řízení v případě (přibližně jeden rok a deset měsíců, tj. ode dne 29. července 2004 do data přijetí napadeného rozhodnutí, tedy do 31. května 2006) každopádně nemůže být za okolností projednávané věci považována za nepřiměřenou. V této souvislosti postačuje uvést, že šlo o šetření zahrnující vysoký počet podniků, které vyžadovalo přezkoumání celé řady skutkových a právních otázek. Popis jednání Komise v bodech 79 až 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí ostatně neumožňuje odhalit období neodůvodněné nečinnosti.
- 303 Zadruhé je třeba přezkoumat délku soudního řízení s přihlédnutím k okolnostem, které jsou v projednávané věci relevantní (viz bod 299 výše).
- 304 V případě významu věci pro žalobkyni je třeba konstatovat, že žalobkyně v této souvislosti neuvádí žádný argument.
- 305 V každém případě je třeba připomenout, že žalobkyně v projednávané věci nenavrhuje zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž je považována za zodpovědnou za porušení článku 81 ES. Žalobkyně tak nepožadovala, aby bylo rozhodnuto o důvodnosti obvinění, které vůči ní vznesla

Komise, a věc se tedy netýká existence či neexistence porušení pravidel hospodářské soutěže (viz v tomto smyslu a *per analogiam* rozsudky Baustahlgewebe v. Komise, bod 53 výše, body 30 a 33, a Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise, bod 283 výše, bod 186).

- 306 Jediný význam, který by tato věc mohla pro žalobkyni představovat, se týká pokuty, která jí byla uložena na základě napadeného rozhodnutí. Je však třeba zdůraznit skutečnost, že žalobkyně nevedla žádný argument, který by umožnil posoudit značnost tohoto významu.
- 307 Ostatně, i když žalobkyně ve svých návrhových žádáních navrhuje zrušení čl. 2 písm. c) napadeného rozhodnutí (viz bod 36 výše), je třeba konstatovat, že žalobní důvody uvedené na podporu této žaloby, i kdyby byly všechny opodstatněné, by nemohly vést k jednoznačnému zrušení pokuty, ale pouze ke snížení její výše.
- 308 Není tedy prokázáno, že tato věc má pro žalobkyni důležitý význam.
- 309 Chování žalobkyně výrazně nepřispělo k délce řízení.
- 310 K jednání příslušných orgánů a složitost věci je třeba konstatovat, že období ode dne ukončení písemné části řízení, tj. od 11. dubna 2007, do dne zahájení ústní části řízení, tj. do 15. září 2011 (přibližně čtyři roky a pět měsíců), které žalobkyně kritizuje, je značně dlouhé.
- 311 Tuto délku je však možno vysvětlit okolnostmi a složitostí věci.
- 312 Je třeba připomenout, že Komise v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že čtrnáct společností, které vytvořily pět podniků ve smyslu práva hospodářské soutěže, porušilo článek 81 ES souborem protisoutěžních dohod anebo jednání ve shodě v odvětví metylmetakrylátů (viz body 1 až 4 výše). Žaloba žalobkyně je jednou z pěti žalob proti napadenému rozhodnutí, které byly podány ve dvou odlišných jednacích jazycích.
- 313 Tyto žaloby nastolily velký počet skutkových a právních otázek, které vyžadovaly důkladný přezkum Tribunálem, což vedlo zejména k přijetí organizačních procesních opatření v každé z těchto věcí, jakož i ke znovuotevření ústní části řízení v jedné z nich.
- 314 Souvislost těchto žalob, pokud jde o předmět, si navíc zčásti vyžádala jejich souběžný přezkum. V rozsahu, v němž každá z těchto žalob nastolila odlišné skutkové a právní otázky, s výjimkou bližší souvislosti mezi dvěma z těchto žalob (věci T-206/06 a T-217/06), byl synergický efekt omezen. Tribunál tedy vynesl pět rozsudků, a tento je posledním z této skupiny; dalšími rozsudky jsou rozsudky ze dne 7. června 2011, Total a Elf Aquitaine v. Komise (T-206/06, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí); Arkema France a další v. Komise, bod 171 výše; ze dne 15. září 2011, Lucite International a Lucite International UK v. Komise (T-216/06, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí), a ze dne 30. listopadu 2011, Quinn Barlo a další v. Komise (T-208/06, Sb. rozh. s. II-7953).
- 315 Navíc je třeba uvést, že důkladné přezkoumání věci zejména umožnilo, aby byl tento rozsudek vyneset v relativně krátké lhůtě po ukončení ústní části řízení dne 15. prosince 2011, a to navzdory jazykovým požadavkům, které jsou Tribunálu uloženy na základě jednacího řádu.
- 316 Celková délka soudního řízení tak byla pět let a devět měsíců.
- 317 Vzhledem k tomu, že žalobkyně nevedla žádné argumenty týkající se významu, který by tato věc pro ni představovala, a k úvahám uvedeným v bodech 305 až 308 výše, z nichž vyplývá, že věc na základě své povahy či důležitosti pro žalobkyni nevyžadovala zvláštní rychlost, tato délka nemůže za okolností projednávané věci odůvodnit požadované snížení pokuty.
- 318 Toto konstatování platí a *fortiori* pro celkovou délku správního a soudního řízení, jež jsou předmětem tohoto žalobního důvodu (viz body 297 a 298 výše), kterou vzhledem k výše zkoumaným okolnostem nelze jako celek považovat za nepřiměřeně dlouhou.

319 Tento žalobní důvod je nutno zamítnout, stejně jako žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

320 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Imperial Chemical Industries Ltd se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Czúcz

Labucka

Gratsias

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 5. června 2012.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	1
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	4
Právní otázky	5
K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedostatku důkazů o účasti žalobkyně na protiprávním jednání, pokud jde o hmotu na výrobu forem z PMMA	5
Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z neexistence odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně „výchozí částky“ pokuty	12
Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesplnění povinnosti Komise rozdělit „základní částku“ pokuty mezi žalobkyni a společnost Lucite	13
Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nevhodnosti navýšení výchozí částky pokuty z důvodu odrazujícího účinku	17
K první části žalobního důvodu vycházející z nerespektování skutečné finanční schopnosti žalobkyně .	18
Ke druhé části žalobního důvodu vycházející z porušení zásad proporcionality a rovného zacházení ..	20
K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z neodůvodněného odmítnutí přiznat snížení pokuty na základě spolupráce s Komisí	22
K první části žalobního důvodu týkající se odmítnutí přiznat snížení pokuty na základě oznámení o spolupráci	22
– K nesprávnému posouzení přidané hodnoty informací obsažených v návrhu na základě oznámení o spolupráci	23
– K odpovědnosti Komise za opožděné předložení informací ze strany žalobkyně ve srovnání s ostatními dotčenými podniky	25
Ke druhé části žalobního důvodu týkající se zamítnutí uznat zásluhy spolupráce žalobkyně nad rámec působnosti oznámení o spolupráci	30
K šestému žalobnímu důvodu vznesenému na jednání z důvodu pravomoci soudního přezkumu Tribunálu v plné jurisdikci vycházejícímu z nepřiměřené délky řízení	33
K nákladům řízení	37